

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 26Sa/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6021200012
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Datlová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6021200012.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd vykonávajúci pôsobnosť správneho súdu, v konaní pred sudkyňou Mgr. Ivanou Datlovou v právnej veci žalobcu: Z. G., nar. X. N. XXXX, bytom M. G. XXX/XX, XXX XX O., proti žalovanému: Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 - 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21. októbra 2020 takto

rozhodol:

Rozhodnutie žalovaného Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21. októbra 2020 a Rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX 0 zo dňa 25. mája 2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a prvostupňovému orgánu verejnej správy na ďalšie konanie. Žalovaný je p o v i n n ý v plnom rozsahu nahradiť žalobcovi dôvodne vynaložené trovy konania a zaplatiť ich v lehote 20 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bude určená ich výška. Výška trov konania bude určená samostatným rozhodnutím, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

Administratívne konanie

1. O žiadosti žalobcu zo dňa 3. septembra 2013 o priznanie starobného dôchodku od dovŕšenia fyzického veku 55 rokov, t. j. od 7. septembra 2006 rozhodla Sociálna poisťovňa ústredie (ďalej len „prvostupňový orgán verejnej správy“ alebo „prvostupňový orgán“ Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 25. mája 2020 tak, že podľa § 65 a § 274, § 293z a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSP“ alebo „zákon č. 461/2003 Z. z.“ alebo „Zákon o sociálnom poistení“) žalobcovi priznala od 3. septembra 2010 starobný dôchodok vo výške 75,20 EUR mesačne, ktorý na základe jednotlivých, vo výroku rozhodnutia citovaných valorizačných zvýšení postupne zvýšila až na sumu 140,60 EUR mesačne od 1. januára 2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).

2. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový orgán uviedol, že žalobcovi vznikol nárok na starobný dôchodok, pretože získal 10 rokov obdobia dôchodkového poistenia a v období od 1. januára 2004 do 31. decembra 2007 dosiahol dôchodkový vek, teda splnil podmienky vyplývajúce z § 65 ods. 1 a § 293z zákona č. 461/2003 Z. z. Zároveň splnil podmienky nároku na starobný dôchodok aj s poukazom na § 274 ods. 1 uvedeného zákona, podľa ktorého sa nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie priznávajú do 31. decembra 2023, pretože získal viac ako 25 rokov obdobia dôchodkového poistenia, vrátane doby služby. Žalobca vykonával zamestnanie zaradené do I. kategórie funkcií od 1. októbra 1970 do 28. februára 1971 (náhradná vojenská služba) a od 1. marca 1971 do 31. decembra 1999 (doba služobného pomeru príslušníka Policajného zboru). Uvedenú dobu služby, spolu s dobou služobného pomeru žalobcu ako príslušníka Policajného zboru, ktorá bola v období od 1. januára 2000 do 30. novembra 2011 zaradená do III. pracovnej kategórie žalobca vykonával v rozsahu 41 rokov a 71 dní a bola zhodnotená pre nárok žalobcu na výsluhový dôchodok a určenie jeho sumy, čo vyplynulo z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-46.512-8/2013-VZ zo dňa 31. decembra 2013 a č. SPOU-OSZ-46.512-10/2014-VZ zo dňa 18. júna 2014. Výsluhový dôchodok bol žalobcovi priznaný rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Č.p.:SPC-OSZ-VZ-46.512-1/2011 zo dňa 23. januára 2012 a to podľa § 38, § 39, § 58 a § 60 v súlade s § 81 ods. 3

písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“). Prvostupňový orgán konštatoval, že ku dňu 7. septembra 2006, kedy navrhovateľ dosiahol fyzický vek 55 rokov, získal celkom (doba služby aj civilného zamestnania) 14 251 dní dôchodkového poistenia, čo pri 1 roku dôchodkového poistenia v rozsahu 365 dní predstavuje 39 rokov a 16 dní dôchodkového poistenia (39,0439 rokov) s tým, že pri posudzovaní jeho nároku na starobný dôchodok a určenie jeho sumy boli zhodnotené všetky preukázané obdobia dôchodkového poistenia, vrátane doby jeho služby príslušníka Policajného zboru. Tiež uviedol, že obdobie dôchodkového poistenia, rozhodujúce obdobie na výpočet dôchodku, sumy vymeriavacích základov na určenie poistného na dôchodkové poistenie, všeobecné vymeriavacie základy a osobné mzdové body boli uvedené v osobnom 3 2 6 Sa / 2 / 2 0 2 1

liste dôchodkového poistenia žalobcu, ktorý tvoril prílohu a neoddeliteľnú súčasť prvostupňového rozhodnutia. Sumu starobného dôchodku žalobcu vypočítal jednak podľa zákona č. 461/2003 Z. z. ale aj podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“ alebo „ZoSZ“ alebo „zákon o sociálnom zabezpečení“), pretože v zmysle § 274 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. nesmie byť pri zachovaní nárokov vyplývajúcich zo zvýhodnenej kategórie funkcií suma starobného dôchodku určená podľa zákona č. 461/2003 Z. z. nižšia, než jeho suma určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, t. j. podľa zákona č. 100/1988 Zb.

3. Pri výpočte sumy starobného dôchodku žalobcu postupom podľa zákona č. 461/2003 Z. z. vychádzal prvostupňový orgán z § 66 ods. 1 a určil ho ako súčin priemerného osobného mzdového bodu žalobcu, obdobia jeho dôchodkového poistenia, vrátane doby služby príslušníka Policajného zboru získaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok a aktuálnej dôchodkovej hodnoty. Z rozhodujúceho obdobia kalendárnych rokov 1984 až 2005 určeného podľa § 63 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z. určil priemerný osobný mzdový bod žalobcu hodnotou 2,0338 po jeho úprave podľa § 63 ods. 3 písm. g) uvedeného zákona a vychádzal z aktuálnej dôchodkovej hodnoty platnej v čase vzniku nároku žalobcu na výplatu starobného dôchodku, t. j. v roku 2010 vo výške 9,2246 EUR. Uvedeným postupom určil sumu starobného dôchodku žalobcu do vzniku jeho nároku na starobný dôchodok vo výške 732,60 EUR mesačne (2,0338 krát 39,0439 krát 9,2246). Za obdobie dôchodkového poistenia, vrátane doby služby, ktoré žalobca získal po vzniku nároku na starobný dôchodok, t. j. za obdobie od 7. septembra 2006 do 2. septembra 2010 jeho starobný dôchodok zvýšil o sumu 86,64666 EUR, ktorá bola určená ako súčin osobných mzdových bodov 9,3930 a aktuálnej dôchodkovej hodnoty 9,2246 a pripočítal aj ďalšie zvýšenie o 0,5 % za každých 30 dní dôchodkového poistenia získaných po vzniku nároku na starobný dôchodok bez jeho poberania, t. j. o 24 % za 1 457 dní dôchodkového poistenia, čo predstavovalo sumu 196,63200 EUR. Takto bola tzv. „teoretická“ suma starobného dôchodku žalobcu ku dňu 3. septembra 2010 určená sumou 1 015,87866 EUR mesačne, t. j. súčtom súm 732,60 EUR, 86,64666 EUR a 196,63200 EUR. Takto určenú „teoretickú“ sumu starobného dôchodku žalobcu prvostupňový orgán verejnej správy krátil podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) (ďalej len „Dohovor“), pretože žalobca je poberateľom dávky z osobitného systému sociálneho zabezpečenia a to výsluhového dôchodku, ktorý pokrýva tú istú sociálnu udalosť. Preto sumu starobného dôchodku žalobcu, na ktorý mu vznikol nárok podľa zákona č. 461/2003 Z. z. určil ako časť „teoretickej“ sumy starobného dôchodku (1 015,87866 EUR mesačne), ktorá zodpovedá pomeru obdobia jeho dôchodkového poistenia, ktorým bola doba jeho služby príslušníka Policajného zboru zhodnotená pre priznanie výsluhového dôchodku za celé roky (943,05336650 EUR mesačne) k úhrnu dôchodkového poistenia získaného počas služobného pomeru i v civilnom zamestnaní (1 015,87866 EUR mesačne). Bola určená ako súčin „teoretickej“ sumy starobného dôchodku žalobcu vo výške 1 015,87866 EUR mesačne (za celkové získané obdobie dôchodkového poistenia do aj po vzniku nároku na starobný dôchodok - do 02. 09. 2010) a koeficientu 0,92861300 určeného ako podiel obdobia 4 2 6 Sa / 2 / 2 0 2 1

dôchodkového poistenia žalobcu získaného výkonom služby príslušníka Policajného zboru do priznania starobného dôchodku - 03. 09. 2010 - a zhodnoteného na určenie sumy výsluhového dôchodku v rozsahu 39,9506 rokov (39 rokov a 347 dní) a úhrnu obdobia dôchodkového poistenia žalobcu vrátane doby jeho služby v rozsahu 43,0357 rokov (doba služby aj civilné zamestnanie), ktoré bolo zhodnotené pre účely určenia „teoretickej“ sumy starobného dôchodku (1 015,87866) z celého obdobia jeho dôchodkového poistenia. Rozdiel uvedených súm predstavoval sumu starobného dôchodku žalobcu vo výške 72,90 EUR mesačne, ktorá bola následne valorizovaná podľa § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. na priznaných 75,20 EUR mesačne od 3. septembra 2010.

4. Sumu starobného dôchodku žalobcu podľa zákona č. 100/1988 Zb. určil prvostupňový orgán verejnej správy z priemerného mesačného zárobku žalobcu zisteného z rozhodujúcich rokov 2009, 2008, 2007, 2006, 2005 vo výške 135,- EUR s tým, že doba zamestnania bola započítaná v rozsahu 37 rokov, pretože na dobu zamestnania pred 18. rokom veku sa neprihliada. Takto bola „teoretická“ suma starobného dôchodku určená ako 94 % jeho priemerného mesačného zárobku, teda vo výške 126,90 EUR mesačne do vzniku nároku na starobný dôchodok. Za obdobie zamestnania, ktoré žalobca vykonával po vzniku nároku na starobný dôchodok v rozsahu 1 457 dní prvostupňový orgán jeho sumu zvýšil o 24 % priemerného mesačného zárobku, t. j. o 32,40 EUR mesačne na sumu 159,30 EUR mesačne, ku ktorej pripočítal zvýšenie vyplývajúce zo zákona č. 306/2002 Z.z. v znení zákona č. 639/2002 Z.z. o 140,72 EUR mesačne a zároveň jeho sumu v súlade s § 24 ods. 4 zákona č. 100/1988 Zb. upravil tak, aby nepresiahla 306,02 EUR mesačne. Aj takto určenú „teoretickú“ sumu starobného dôchodku žalobcu prvostupňový orgán krátil vyššie uvedeným postupom a dospel k sume starobného dôchodku žalobcu podľa zákona č. 100/1988 Zb. vo výške 14,60 EUR mesačne. Táto suma predstavovala rozdiel „teoretickej“ sumy starobného dôchodku žalobcu zodpovedajúcej celkovej dobe jeho zamestnania vrátane doby služby (306,02000 EUR mesačne) a sumy starobného dôchodku žalobcu zodpovedajúcej obdobiu dôchodkového poistenia, ktoré bolo zhodnotené na určenie sumy výsluhového dôchodku (291,48107242 EUR mesačne). Sumu starobného dôchodku žalobcu vo výške 291,481072420 EUR mesačne zodpovedajúcu dobe služby zhodnotenej na určenie sumy výsluhového dôchodku za celé roky prvostupňový orgán verejnej správy určil ako súčin „teoretickej“ sumy starobného dôchodku žalobcu podľa zákona č. 100/1988 Zb. vo výške 306,020 EUR mesačne a koeficientu 0,95249027, ktorý určil ako podiel obdobia dôchodkového poistenia žalobcu zodpovedajúceho dobe jeho služby zhodnotenej na určenie sumy výsluhového dôchodku v rozsahu 39 rokov a úhrnu zamestnania žalobcu vrátane doby služby, ktoré bolo zhodnotené na sumu starobného dôchodku v rozsahu 40,9453 rokov.

5. Prvostupňový orgán v rozhodnutí s poukazom na aplikovanú právnu úpravu a konkrétny matematický výpočet uviedol jednotlivé zvýšenia sumy priznanej dôchodkovej dávky. Starobný dôchodok žalobcovi priznal s poukazom na § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. len 3 roky spätne odo dňa podanej žiadosti o priznanie starobného dôchodku, t. j. len od 3. septembra 2010. 5 2 6 Sa / 2 / 2 0 2 1

6. Prvostupňový orgán verejnej správy tiež uviedol, že uvedeným prvostupňovým rozhodnutím realizoval rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sa/4/2019-60 zo dňa 13. januára 2020, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie žalovaného zo dňa 23. novembra 2018 spolu s prvostupňovým rozhodnutím zo dňa 2. augusta 2018 pre nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v nerešpektovaní skôr vysloveného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1So/47/2015 zo dňa 14. marca 2017, z ktorého vyplynulo, že pre účely krátenia sumy starobného dôchodku žalobcu podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru bola relevantná len doba služby v rozsahu 39 rokov a 347 dní (39,9506 rokov), pretože hoci bol výsluhový dôchodok žalobcovi priznaný s ohľadom na dobu služby v rozsahu 41 rokov a 71 dní, časť z tejto doby v rozsahu 1 rok a 89 dní žalobca získal až po vzniku nároku na starobný dôchodok a tiež pre ich nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov.

Rozhodnutie žalovaného

7. O podanom odvolaní žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol žalovaný Rozhodnutím č. 510 907 2660 0 zo dňa 21. októbra 2020 tak, že podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

8. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný zopakoval priebeh administratívneho konania, obsah prvostupňového rozhodnutia a podaného odvolania, skutkové zistenia prvostupňového orgánu verejnej správy a ich právne posúdenie, konkrétny výpočet sumy starobného dôchodku žalobcu podľa zákona č. 461/2003 Z. z. aj podľa zákona č. 100/1988 Zb. tak, ako to bolo zhrnuté v bodoch 3/ a 4/ tohto rozsudku. Po preskúmaní odvolaním napadnutého prvostupňového rozhodnutia a priloženej spisovej dokumentácie žalobcu v celom rozsahu a po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach podľa svojej úvahy dospel žalovaný k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože žalobca v odvolacom konaní nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktorými by spochybnil správnosť prvostupňového rozhodnutia. Pre nárok na starobný dôchodok a určenie jeho sumy mu bolo zhodnotenú všetko preukázané obdobie dôchodkového poistenia v súlade s údajmi evidovanými v informačnom systéme Sociálnej poisťovne a platnou právnu úpravou, a preto prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Poukázal na predchádzajúci rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sa/4/2019 s tým, že s ním v súlade bola pre výpočet sumy starobného dôchodku žalobcu podľa zákona č. 461/2003 Z. z. hodnotená doba výkonu služby v rozsahu 39,9506 rokov, keďže výška výsluhového dôchodku nebola obmedzená maximálnou dobou trvania služobného pomeru, ktorá nie je ustanovená v žiadnom

právnom predpise, ale bola obmedzená maximálnou výmerou za dobu služby v rozsahu 30 rokov. Keďže skutočné obdobie výkonu služby žalobcu, ktoré bolo zhodnotené na určenie sumy výsluhového dôchodku presiahlo obdobie výkonu služby získané iba ku dňu priznania starobného dôchodku - 03. 09. 2010, na určenie koeficientu bolo potrebné do delenca doplniť 6 2 6 Sa / 2 / 2 0 2 1

počet rokov služby v I. kategórii funkcií získaného do dňa priznania dôchodku, čo bolo realizované v súlade s článkom 33 ods. 2 Dohovoru.

Žaloba

9. Včas podanou správnu žalobou žalobca namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, pretože zistenia a závery v ňom uvedené vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu veci bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci a došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia a žiadal, aby správny súd napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému orgánu verejnej správy na nové konanie a rozhodnutie. Uplatnil si náhradu trov konania, ktoré špecifikoval a vyčíslil.

10. Namietal záver žalovaného, že žalobca v konaní nepredložil žiadne relevantné dôkazy na spochybnenie vecnej správnosti prvostupňového rozhodnutia, ktorým bola podľa žalovaného suma starobného dôchodku žalobcu určená správne po zhodnotení celého obdobia jeho dôchodkového poistenia, pretože žalovaný sa konkrétne nevyjadril ani k jednej z jeho odvolacích námietok a nevyhodnotil ani jeden dôkaz. Žalobca argumentoval tým, že pre účely krátenia tzv. teoretickej sumy starobného dôchodku správny orgán dôsledne nevychádzal z rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p.: SPC-OSZ-46.512-1/2011 z 23. januára 2012, ktorým mu bol podľa § 38, § 39, § 58 a § 60 zákona č. 328/2002 Z. z. priznaný výsluhový dôchodok od 1. decembra 2011 a z ktorého vyplynulo, že dobou trvania jeho služobného pomeru pre nárok na výsluhový dôchodok bola podľa § 58 uvedeného zákona doba 41 rokov a 71 dní, z ktorej mu podľa § 39 uvedeného zákona patrí výsluhový dôchodok vo výške 60 % určeného základu, ale vychádzal z nesprávne vyžiadaného potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č.: SPOU-OSZ-46.512-8/2013-VZ zo dňa 31. decembra 2013 a č. SPOU-OSZ-46.512-10/2014-VZ zo dňa 18. júna 2014, podľa ktorých mu pre nárok na určenie sumy priznaného výsluhového dôchodku bola zhodnotená doba služobného pomeru v rozsahu 41 rokov a 71 dní. Tvrdil, že výpočtom výsluhového dôchodku podľa § 39 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. mu nebolo zhodnotených celé obdobie trvania jeho služobného pomeru v rozsahu 41 rokov a 71 dní a ani 39,9506 rokov, ale len 30 ukončených rokov služby, kedy dosiahol hornú hranicu 60 % základu pre určenie sumy výsluhového dôchodku. Ďalších 11 rokov a 71 dní služby nebolo pri určení výšky jeho výsluhového dôchodku podľa § 39 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. hodnotené a nemalo žiadny vplyv na určenie jeho sumy. Ustanovenie § 58 ods. 1 uvedeného zákona upravuje iba to, ktoré doby sa považujú za dobu trvania služobného pomeru rozhodujúcu na vznik nároku na výsluhový dôchodok, avšak z § 39 je zrejmé, že výsluhový dôchodok mohol byť v čase jeho priznania priznaný najviac v sume zodpovedajúcej 30 rokom služby. Poukázal na bod 21/ rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sk/9/2019 z 26. februára 2020, v ktorom súd explicitne vysvetľuje aplikovanie § 39, § 58 a § 60 zákona č. 328/2002 Z. z. v druhovo identickej veci, týkajúcej sa nezhodnotenia doby služby nad 30 rokov v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a zhodnotenia tejto doby služby vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia: 7 2 6 Sa / 2 / 2 0 2 1

„21. ... kým ustanovenie § 58 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. upravuje iba to, ktoré doby sa považujú za dobu trvania služobného pomeru rozhodujúcu na vznik nároku na výsluhový dôchodok, z ustanovenia § 39 tohto zákona je zrejmé, že výsluhový dôchodok môže byť vymeraný najviac v sume, zodpovedajúcej 30 rokom služby“. Poukázal aj na rozsudok NS SR sp. zn. 9Sžsk/97/2017 z 26. septembra 2018, ktorým bol definovaný obsah právnej úpravy podľa § 58 zákona č. 328/2002 Z. z. rovnako a síce, že toto ustanovenie zákona neupravuje zhodnocovanie doby služobného pomeru vo výške výsluhového dôchodku a citoval časť jeho textu: „Ustanovenie § 58 zákona č. 328/2002 Z. z. obsahuje taxatívne vymedzenie dôb, ktoré sa pre vznik nároku na výsluhový dôchodok považujú za dobu služobného pomeru policajta, ako aj dôb, ktoré sa do celkovej doby trvania služobného pomeru na uvedené účely nezapočítavajú“. Z uvedeného žalobca vyvodil, že postup pri výpočte výšky výsluhového dôchodku neupravuje § 58 zákona č. 328/2002 Z. z., ale upravuje ho § 39 ods. 1 uvedeného zákona tak, že môže byť vymeraný najviac v sume zodpovedajúcej 30 rokom služby. Tvrdil, že interpretácia § 58 uvedeného zákona vo vzťahu k zhodnoteniu doby služobného pomeru na konkrétnej výške jeho výsluhového dôchodku bola zo strany žalovaného a prvostupňového orgánu verejnej správy nesprávna, popierajúca jeho znenie a účel. Tvrdenie žalovaného, že obdobie dôchodkového poistenia žalobcu bolo zhodnotených

v plnom rozsahu v súlade s údajmi evidovanými v informačnom systéme Sociálnej poisťovne je v rozpore s rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. p.: SPC-OSZ-46.512-1/2011 o priznaní výsluhového dôchodku aj v rozpore s právnym názorom NS SR v identickej veci vyjadreným v rozsudku sp. zn. 9Sk/9/2019 z 26. februára 2020 (uvedené vyššie), pretože nemôže byť definované, že pre výpočet výšky výsluhového dôchodku bola zhodnotená doba 41 rokov a 71 dní tak, ako to bolo uvedené v potvrdeniach Ministerstva vnútra SR č. SPOU-OSZ-46.512-8/2013-VZ a č. SPOU-OSZ-46.512-10/2014-VZ, ale ani v rozsahu 39,0956 rokov, ako bolo určené prvostupňovým orgánom a žalovaným. Vo vzťahu k namietanému hodnoteniu doby služby v rozsahu 39, 0956 rokov vo výške starobného dôchodku, ktoré v rozsahu prevyšujúcom 30 rokov nemalo vplyv na výšku jeho výsluhového dôchodku argumentoval aj odkazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4So/11/2019, zverejnené v Zbierke rozhodnutí NS SR č. 5/2011 pod poradovým číslom 59/, z ktorého vyplynulo: „Ak doba výkonu služby policajta zakladá nárok na výsluhový dôchodok, nemožno ju hodnotiť pri výpočte výšky starobného dôchodku vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Jej vylúčenie pre zistenie výšky dávky, na ktorú vznikne nárok vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia zodpovedá § 60 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 5 zákona o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov. Obdobie výkonu služby policajta, ktoré pre výšku výsluhového dôchodku hodnotiť nemožno, lebo nezaložilo nárok na výsluhový dôchodok alebo nemalo vplyv na jeho výšku však treba hodnotiť vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, lebo inak by časť týchto dôb poistenia nebola hodnotená v žiadnom z týchto systémov“. Na základe uvedeného žalobca tvrdil, že nielen to obdobie, ktoré nezaložilo nárok na výsluhový dôchodok, ale aj celé také obdobie, ktoré nemalo vplyv na jeho výšku, je zákonné hodnotiť vo výške starobného dôchodku. Preto aj obdobie jeho služby v rozsahu 9 rokov a 347 dní z doby služby 39,9506 určenej správnymi orgánmi, treba hodnotiť vo všeobecnom systéme, teda zohľadniť vo výške jeho starobného 8 2 6 Sa / 2 / 2 0 2 1

dôchodku, pretože obdobie 9 rokov a 347 dní doby služby nemalo žiadny vplyv na výpočet výšky jeho výsluhového dôchodku podľa § 39 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z.

11. Žalobca namietal nesprávnosť postupu správneho orgánu pri vyžadovaní potvrdení od Ministerstva vnútra SR. Poukázal na zásadu materiálnej pravdy, v zmysle ktorej musí rozhodnutie správnych orgánov vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu vecí a teda, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci. Preto musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti. Vyjadril názor, že v postupe prvostupňového správneho orgánu a žalovaného naplnenie tejto zásady absentovalo, pretože s informáciou o dobe služby zhodnenej pre určenie sumy priznanej výsluhovej dávky vo rozsahu 41 rokov a 71 dní, ktorá vyplynula z potvrdení Ministerstva vnútra SR nenaložili spôsobom zodpovedajúcich spoľahlivo zistenému skutočnému stavu zabezpečením potrebných podkladov pre rozhodnutie v zmysle § 195 ods. 1 ZoSP. Na základe takto poskytnutej informácie nemohli zistiť, aká doba služby bola pre účely výsluhového dôchodku hodnotená podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z., a preto si mali od Ministerstva vnútra SR vyžiadať informáciu podľa § 39 uvedeného zákona, čo vyplýva aj z rozsudku NS SR sp. zn. 7So/5/2015, z ktorého časť textu žalobca citoval: „Posúdenie dôchodkového nároku navrhovateľa, ktorému vznikol nárok na dávku totožného charakteru tak zo všeobecného ako aj z osobitného systému sociálneho poistenia odporkyňa vykonala a zrealizovala po zabezpečení potrebných podkladov rozhodnutia v súlade s § 195 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení. Za tým účelom si vyžiadala od Ministerstva vnútra potvrdenie o počte skončených rokov služby hasiča hodnotených na účely výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002“. Za správny označil žalobca postup, ktorým by bolo vyžiadané potvrdenie o počte skončených rokov služby hodnotených na výške jeho výsluhového dôchodku podľa § 39 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4So/11/2009 zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí NS SR č. 5/2011 por. č. 59, v ktorom Najvyšší súd uviedol: Posúdenie dôchodkového nároku osoby, ktorej vznikol nárok na dávku totožného charakteru tak zo všeobecného, ako aj z osobitného systému sociálneho poistenia si vyžaduje spoluprácu nositeľov sociálneho poistenia oboch systémov a vzájomné poskytnutie si informácií. Aj keď sa v dávkovom spise odporkyne nachádza oznámenie Ministerstva vnútra o zhodnotení doby služby navrhovateľky od 01. júla 1970 do 30. 09. 1986, ako doby trvania služobného pomeru, odporkyňa pre konečné rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku pri zabezpečovaní podkladov rozhodnutia mala vyžiadať od Ministerstva vnútra, prípadne o samotnej navrhovateľky, potvrdenie o počte skončených rokov služby policajta hodnotených na účely výsluhového dôchodku podľa § 39 zák. č. 328/2002“, resp. na inú jeho časť: „V ďalšom konaní bude úlohou odporkyne na základe rozhodnutia o priznaní výsluhového dôchodku resp. na základe potvrdenia Ministerstva vnútra SR o počte skončených rokov služby policajta hodnotených na účely výsluhového dôchodku podľa § 39 zák. č. 328/2002 Z. z. znovu rozhodnúť o priznaní starobného dôchodku podľa zákona o

sociálnom poistení“. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na písomné stanoviská Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, ktorý 9 2 6 Sa / 2 / 2 0 2 1

k žiadostiam žiadateľov o starobné dôchodky Sociálnej poisťovni oznamuje dobu zhodnotenú na výške výsluhových dôchodkov v rozsahu maximálne 30 ukončených rokov služby v zmysle § 39 uvedeného zákona, z čoho potom vyplýva, aká doba nad 30 rokov služby im vo výške výsluhového dôchodku zhodnotená nebola. V preskúmvanej veci odbor sociálneho zabezpečenia Ministerstva vnútra SR vo veci starobného dôchodku žalobcu Sociálnej poisťovni oznámil zhodnotenie doby služby vo výške výsluhového dôchodku v celom rozsahu trvania služobného pomeru 41 rokov a 71 dní v zmysle § 58 citovaného zákona, čo následne uviedli aj správne orgány v preskúmvaných rozhodnutiach o starobnom dôchodku. S poukazom na písomné stanovisko vedúcej právneho oddelenia Sociálnej poisťovne z 02. apríla 2015 č. k. 2132-2/201- BA žalobca zdôraznil, že Sociálna poisťovňa podľa písomných oznámení od Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, ktoré nijako nespochybňuje, kráti starobné dôchodky len o dobu poistenia maximálne za 30 ukončených rokov služby a ostatnú dobu hodnotí v starobných dôchodkoch neobmedzene. Napriek tomu jeho starobný dôchodok krátila o dobu poistenia za 39,9506 rokov služby, a nie za 30 ukončených rokov služby ako u vojenských dôchodcov. Žalobca pritom považoval s poukazom na rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 So 11/2009, 7 So/15/2015, 9 Sžsk 97/2017 a 9Sk/9/2019 za nesporné, že potvrdenia Ministerstva vnútra SR preukazujú len dobu trvania jeho služobného pomeru v rozsahu 41 rokov a 71 dní. Preto podľa žalobcu nie je právny dôvod na to, aby správny orgán nevyžiadal od Ministerstva vnútra SR potvrdenie o dobe jeho služby zhodnenej na účely priznaného výsluhového dôchodku výlučne podľa § 39 ods. 1 zák. č. 328/2002 Z. z.

12. Žalobca ďalej namietal, že k jeho argumentácii o nedostatočnom skutkovom zistení a nesprávnom právnom hodnotení veci sa žalovaný nevyjadril a nezdôvodnil, prečo sa v otázke potvrdenia o zhodnení doby služby podľa § 39 zák. č. 328/2002 Z. z. podstatne odklonil od citovanej judikatúry a z akých dôvodov správny orgán pri aplikácii § 39 a 58 zák. č. 328/2002 Z. z. nemohol postupovať v zmysle právneho názoru vysloveného v citovaných rozhodnutiach NS SR. Žalovaný neuviedol žiadny argument na vyvrátenie tvrdení žalobcu. Neuviedol, prečo neboli vykonané navrhované dôkazy, hoci požiadal, aby bola v odvolacom konaní preverená zjavná disproporcía v informačných systémoch poisťovne vo vzťahu ku kráteniu jeho starobného dôchodku v porovnaní s krátením dôchodkov bývalých vojakov na základe potvrdení Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia a Ministerstva vnútra SR.

13. Žalobca tiež namietal, že pre výpočet sumy starobného dôchodku vo výške 732,60 Eur bolo aplikovaných 39,0439 rokov rozhodnej doby poistenia, vrátane 36 neukončených rokov služby získanej k 7. septembru 2006, avšak pre jej zníženie (krátením zo súčtu 1 015,87866 Eur) správne orgány aplikovali koeficient 0,92861300, ktorý bol určený ako podiel dôchodkového poistenia 39,9506 rokov služby získaných až ku dňu 02. septembra 2010 a 43,0357 rokov úhrnu celého poistenia získaného taktiež až ku dňu 02. septembra 2010. Tvrdil, že pre výpočet koeficientu pre krátenie sumy 732,60 Eur ako súčasti krátenia súčtu 1 015.-Eur správny orgán použil o 0,9067 roka vyššiu dobu poistenia z doby služby (39,9506), ako je úhrn doby poistenia rozhodnej a zhodnenej (39,0439) pre jej výpočet ku dňu vzniku nároku na dôchodok v roku 2006, čo označil za nesprávne. Taktiež pre účely krátenia použil o 3,9918 roka vyššiu dobu z úhrnu poistenia (43,0357), ako je doba poistenia 10 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

rozhodná a zhodnotená (39,0439) pre výpočet sumy dôchodku ku dňu vzniku nároku v roku 2006, čo je taktiež nesprávne. Žalobca tvrdil, že správny orgán mal teoretickú výšku starobného dôchodku 732,60 Eur krátiť primerane koeficientom určeným ako podiel obdobia poistenia získaného v čase služby v rozsahu 30 rokov a úhrnu doby poistenia rozhodnej ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok, t. j. ku dňu 07. septembra 2006, teda v rozsahu 39,0439 rokov, a to s aplikáciou krátenia starobného dôchodku až od 1. decembra 2011.

14. Žalobca namietal aj tú skutočnosť, že sumu starobného dôchodku určenú zhodnotením dôchodkového poistenia po vzniku nároku na dôchodok vo výške 86,6466 Eur, nie je možné krátiť podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru, pretože táto suma nie je súčasťou tzv. „teoretickej“ sumy starobného dôchodku, ktorá podlieha kráteniu. Doba dôchodkového poistenia po vzniku nároku na dôchodok je rozhodná iba pre zvýšenie takej sumy teoretického starobného dôchodku, ktorá už bola určená krátením podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru. Pri výpočte sumy jeho dôchodku za obdobie poistenia po vzniku nároku na starobný dôchodok správne orgány určili za obdobie od 7. septembra 2006 do 2. septembra 2010 dôchodok vo výške 86,64666 Eur, pričom pre uvedenú sumu bolo zhodnotených len 3,991 rokov poistenia, teda tie roky, ktoré neboli zhodnotené pri teoretickej sume starobného dôchodku vo výške 732,60 Eur. Avšak aj pre zníženie tejto sumy, ako súčasť kráteného súčtu 1 015.-Eur, správny orgán aplikoval koeficient 0,92861300 určený ako podiel obdobia poistenia 39,9506 rokov služby a 43,0357

rokov úhrnu celého poistenia, ktoré boli získané až ku dňu 02. 09. 2010 . Pri výpočte sumy dôchodku podľa § 66 ods. 2 zákona č. 461/2000 Z. z., t. j. pre jeho zvýšenie po vzniku nároku na starobný dôchodok bez jeho poberania za 1 457 dní poistenia (3,991 rokov), predstavuje zvýšenie o 24% zo sumy 819,30 Eur (732,60 Eur + 86,64666 Eur) sumu 196,63 Eur mesačne. Preto nemôže byť ani pre žalovaného sporné, že aj pre zvýšenie dôchodku o 24% bolo zhodnotených len 3,991 rokov poistenia, ktoré neboli zhodnotených pri teoretickej sume 732,60 Eur. Avšak aj pre jej zníženie ako súčasti kráteného súčtu 1 015.-Eur správne orgány aplikovali koeficient 0,92861300, určený ako podiel obdobia dôchodkového poistenia až 39,9506 rokov služby a 43,0367 rokov úhrnu celého obdobia dôchodkového poistenia ku dňu 02. 09. 2010, hoci podľa žalobcu sumu starobného dôchodku určenú podľa § 66 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. (za obdobie dôchodkového poistenia získané po vzniku nároku bez poberania starobného dôchodku) nie je možné krátiť podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru, pretože nie je súčasťou teoretickej sumy starobného dôchodku, ktorá podlieha kráteniu. Určuje sa výpočtom 24% zo súčtu sumy po krátení 732,90 Eur a nekrátenej sumy 86,64666 Eur.

15. Nesprávnosť postupu správneho orgánu pri určení teoretickej sumy starobného dôchodku vo výške 1 015,87866 Eur súčtom súm 732,60 Eur, 86,64666 Eur a 196,63 Eur a nesprávny postup pri použití dôb poistenia pri aplikácii článku 33 ods. 2 Dohovoru žalobca odôvodňoval poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 9Sk/9/2019 zo dňa 26. februára 2020, ktorý v bode 22/ uviedol: „V súvislosti s výpočtom tzv. teoretickej sumy starobného dôchodku pri aplikácii článku 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach, kasačný súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že žalovaná pri výpočte 11 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

nesprávne použila úhrn 42,3096 rokov, hoci ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok žalobca mal získať dobu rozhodnú pre výpočet starobného dôchodku len v rozsahu 36 rokov. Doba dôchodkového poistenia po vzniku nároku na dôchodok by mala byť rozhodná iba pre zvýšenie sumy starobného dôchodku už určenej podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru“....“Nie je žiadny právny základ pre taký postup, pri ktorom by sa krátenie podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 malo vykonať z takej sumy starobného dôchodku, v ktorej je zahrnuté aj zvýšenie za dobu zamestnania po vzniku nároku na starobný dôchodok“. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 28Sa/2/2018, ktorý citoval časť z rozsudku NS SR sp. zn. 9So/39/2016 nasledovne: „Najvyšší súd SR vytkol Sociálnej poisťovní-ústredie postup, pri ktorom sa krátenie sumy starobného dôchodku účastníka konania podľa článku 33 Dohovoru č. 128 vykonalo z tej sumy, v ktorej je zahrnuté aj zvýšenie za dobu zamestnania po vzniku nároku na starobný dôchodok. Sociálna poisťovňa-ústredie akceptovala právny názor odvolacieho súdu a krátenie sumy starobného dôchodku podľa článku 33 Dohovoru vykonala zo sumy starobného dôchodku bez zvýšenia dôchodku za dobu zamestnania po vzniku nároku na starobný dôchodok, ktorú následne zvýšila o úpravu podľa zákona č. 306/2002 Z. z. ako aj zvýšenia podľa zákona č. 222/2003 Z. z. a § 82 zákona o sociálnom poistení ...“ . Žalobca poukázal aj na bod 12/ uvedeného rozsudku Krajského súdu v Žiline, ktorý uviedol: „... Správne orgány vykonali krátenie sumy starobného dôchodku podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, a to zo sumy, v ktorej nebolo zahrnuté zvýšenie za dobu zamestnania po vzniku nároku na starobný dôchodok v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedenom v zrušujúcom rozsudku“... „krátenie sa má vykonať zo sumy starobného dôchodku bez zvýšenia dôchodku za dobu zamestnania po vzniku nároku na starobný dôchodok. Sumu po krátení zvýšili o sumu zodpovedajúcu zvýšeniu dôchodku za dobu zamestnania po vzniku nároku na starobný dôchodok (t. j. za obdobie od 3.7.1998, kedy žalobcovi vznikol nárok na starobný dôchodok až do 06.06.2002, do kedy pracoval) a následne ju zvýšili úpravou podľa zákona č. 306/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov ako podľa zákona č. 222/2003 Z. z. a § 82 zákona o sociálnom poistení...“. Na základe uvedeného žalobca tvrdil, že z kontextu právnych viet rozhodnutí NS SR sp. zn. 9So/39/2016, sp. zn. 9Sk/9/2019 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 28Sa/2/2018 je zrejmé, že teoretickou sumou starobného dôchodku pre účely aplikácie článku 33 ods. 2 Dohovoru je suma, ktorú je možné určiť len s hodnotením obdobia dôchodkového poistenia získaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok a len tak určenú „teoretickú sumu“ starobného dôchodku je možné krátiť podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru. Nekrátené sumy dôchodku určené zhodnotením poistenia po vzniku nároku na dôchodok sú len zvýšením sumy starobného dôchodku už krátenej podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru.

16. V uvedenej súvislosti (bod 15) žalobca namietal, že žalovaný sa k jeho argumentácii nijako nevyjadril, nezdôvodnil, prečo sa pri rozhodovaní o teoretickej sume jeho starobného dôchodku podstatne odklonil od citovanej judikatúry a z akých dôvodov podľa nej nepostupoval. Z rozhodnutia žalovaného, ani z prvostupňového rozhodnutia nevyplýva, na základe akých skutkových zistení, akých úvah, akého právneho hodnotenia a podľa ktorých konkrétnych právnych noriem dospeli správne orgány k záveru, že pre účely krátenia podľa 12 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

článku 33 ods. 2 Dohovoru je zákonné určiť teoretickú sumu jeho starobného dôchodku súčtom v napádanom rozhodnutí uvedených troch súm na výšku 1 015,87866 Eur.

17. V ďalšej časti žaloby žalobca namietal postup krátenia starobného dôchodku podľa článku 33 Dohovoru nesprávne určeným koeficientom vo výške 0,92861300, pretože bol určený ako podiel obdobia dôchodkového poistenia 39,9506 rokov služby a úhrnu dôchodkového poistenia 43,0357 rokov, ktoré žalobca získal do priznania starobného dôchodku, pretože zákonným postupom pri zhodnotení dôb poistenia pre účely výpočtu teoretickej sumy starobného dôchodku bolo zhodnotenie doby poistenia len ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok, t. j. ku dňu 07. 09. 2006. Argumentoval, že v zmysle princípov výsluhy a zásluhovosti, zásluhovosť pri určovaní výšky jeho výsluhového dôchodku v maximálnej výmere 60% základu nie je možné odvodzovať od celej dĺžky služobného pomeru, ani od správnym orgánom určenej doby 39,9506 rokov, ale len v súvislosti s tým, či žalobca podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. pre priznanie maximálnej výmery výsluhového dôchodku splnil podmienku dosiahnutia 30 ukončených rokov služby. Poukázal na rozsudky NS SR sp. zn. 7So/7/2015, 7So/27/2015, 9So/84/2011, 7So/16/2016, 7So/19/2016, 9So/236/2016, 9So/137/2016 a 9So/136/2014, podľa ktorých: „Z ustanovení § 60 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 5 zákona o sociálnom poistení vyplýva, že v prípade, ak policajt vykonával profesionálnu službu v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok, doba jeho služby by sa vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia nemala hodnotiť. Je však zrejmé, že pre výšku výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa nehodnotí celé obdobie trvania profesionálnej služby, ale len ukončené celé roky takej služby, maximálne však v rozsahu 30 rokov (§ 39 tohto zákona)“. Žalovanému je pritom z predmetu jeho činnosti známe, že pri absencii právnej úpravy je spôsob vysporiadania sa s nezhodnotenými dobami dôchodkového poistenia pri priznaní výsluhovej dávky, ktorá má od dovŕšenia dôchodkového veku charakter dávky v starobe a v súlade s článkom 33 ods. 2 Dohovoru riešený konštantnou judikatúrou NS SR, na ktorú poukázal. Výpočet krátenia starobného dôchodku pri súbehu nárokov na starobný a výsluhový dôchodok je uvedený aj v rozsudku NS SR sp. zn. 7So/138/2011 zo dňa 15. augusta 2011, ktorý bol uverejnený pod č. 83/2013 v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, z ktorého citoval: „Treba zdôrazniť, že navrhovateľovi bol od 1. novembra 2002 priznaný a vyplácaný výsluhový dôchodok, ktorý po dovŕšení dôchodkového veku pre vznik nároku na starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia/poistenia má charakter dávky v starobe, preto odporkyňa musí postupovať v súlade s článkom 33 Dohovoru č. 128 o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach vyhláseného v Zbierke zákonov pod č. 416/1991 Zb.. Starobný dôchodok navrhovateľa môže krátiť, a to primerane k počtu skončených rokov doby trvania služby profesionálneho vojaka rozhodujúcich pre výšku výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z....“, resp. v rozsudku sp. zn. 9So/138/2011, v ktorom NS SR uviedol: „Správne by preto odporkyňa mala pri rozhodovaní o nárokoch poistencov, ktorým bola priznaná niektorá z dávok výsluhového zabezpečenia poistencov osobitného systému, najprv vypočítať teoretickú výšku dôchodku, ktorá by im patrila vtedy, ak by všetky doby poistenia získali vo všeobecnom systéme. Keďže výsluhový dôchodok má po dovŕšení dôchodkového 13 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

veku pre vznik nároku na starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia (poistenia) charakter dávky v starobe, odporkyňa by mala postupovať v súlade s článkom 33 Dohovoru ... Starobný dôchodok navrhovateľa môže krátiť, a to primerane k počtu skončených rokov doby trvania služby policajta rozhodujúcich pre výšku výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z.....Odlišným postupom odporkyne by sa doby poistenia poistenca vo všeobecnom systéme stratili a neboli v žiadnom zo systémov zohľadnené, čo nezodpovedá ani zámeru zákona“. Žalobca zdôraznil, že uvedená judikatúra je konštantná a našla svoj odraz aj v rozsudku NS SR sp. zn. 9Sk/5/2011 z 30. júna 2020, či v rozsudku 9So/236/2016 z 31. októbra 2018, v ktorom sa Najvyšší súd SR vyjadril k otázke, o akú maximálnu dobu služby je možné starobný dôchodok krátiť, keď uviedol ...“správne zhodnotila zbytkovú dobu služobného pomeru v rozsahu 1 roka a 45 dní, keď z celkovej doby služby 31 rokov a 45 dní starobný dôchodok krátila len o 30 rokov služby“.

18. Žalobca namietal, že v postupe žalovaného a prvostupňového orgánu verejnej správy došlo k podstatnému porušeniu ustanovení zák. č. 461/2003 a čl. 33 Dohovoru, keď pri výpočte teoretickej sumy starobného dôchodku (1 015 €) a pri jeho krátení podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru nesprávne použil úhrn 43,0357 rokov poistenia (vrátane 39,9506 rokov služby), pretože ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok dňom 07. septembra 2006 získal pre aplikáciu čl. 33 ods. 2 Dohovoru dobu poistenia len v rozsahu 39,0439 rokov, vrátane 30 ukončených rokov služby. Stotožnil sa s tým, že podmienky nároku na starobný dôchodok splnil dovŕšením fyzického veku 55 rokov dňa 07. septembra 2006, ku ktorému získal 14 251 dní dôchodkového poistenia (39,0439 rokov). Žalobca citoval časť z rozsudku NS SR sp.

zn. 9So/136/2014 z 30. novembra 2016: „...Starobný dôchodok navrhovateľa môže krátiť, a to primerane k počtu skončených rokov trvania jeho služby rozhodujúcich pre výšku výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z.z. ...“... „Osobitný systém sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov totiž neposkytuje poistencom osobitného systému také starobné, predčasné starobné, invalidné, sirotské, vdovské a vdovecké dôchodky, ktoré by zohľadnili celú dobu poistenia poistenca“. Žalobca poukázal aj na rozsudky NS SR napr. sp. zn. 7Sk/17/2018 z 26. júna 2019, 9So/137/2016 z 30. mája 2018, 7So/16/2016 z 28. júna 2016 z ktorých vyvodzoval, že pre výšku výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa nehodnotí celé obdobie trvania profesionálnej služby, ale len ukončené celé roky takej služby, max. však v rozsahu 30 rokov (§ 39 zákona č. 328/2002 Z. z.). Sociálne zabezpečenie policajtov za tzv. zvyškové doby nie je osobitným zákonom č. 328/2002 Z. z. upravené. Preto je pri posudzovaní spornej doby potrebné v súlade s čl. 39 ods. 1 Ústavy SR vychádzať zo všeobecnej zásady, že ak niektoré obdobie poistenia v osobitnom systéme nebolo zhodnotené pre výšku dôchodku z osobitného systému, potom také obdobie musí byť zhodnotený vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Žalobca argumentoval aj rozsudkom NS SR sp. zn. 9So/11/2018 z 24. apríla 2019, z ktorého okrem iného vyplynulo, že pri priznávaní výšky príspevku za službu podľa § 120 zákona č. 410/1991 Z. z. bolo policajtovi v max. výmere 40 % základu z 31 ukončených rokov služby zhodnotený len 30 rokov služby, teda také obdobie služby, ktoré zákon podľa § 122 umožnil zhodnotiť na maximálnej výmere príspevku tak, ako je možné zhodnotiť len 30 rokov služby v maximálnej výmere 60 % základu pri výsluhovom 14 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. Najvyšší súd SR uložil Sociálnej poisťovni krátiť starobný dôchodok pomerom maximálne len o taký počet rokov služby, ktorý bol podľa zákona č. 410/1991 Z. z. policajtovi zhodnotený na maximálnej výmere príspevku za službu, t. j. 30 rokov, a nie pomerom celého jeho služobného pomeru v rozsahu 31 rokov. Na základe uvedeného žalobca tvrdil, že správny orgán mal pri výpočte koeficientu pre účely krátenia jeho starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 vychádzať z počtu skončených rokov služby rozhodujúcich pre výšku jeho výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. (30 ukončených rokov), pretože len táto doba služby bola rozhodná pre výšku jeho výsluhového dôchodku. Namietal krátenie v rozsahu 39,9503 rokov ako neprimerané a rozporné s platnou právnou úpravou aj poukazovanými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR.

19. Žalobca ďalej namietal tvrdenie žalovaného, že výška výsluhového dôchodku nebola obmedzená v závislosti na maximálnej dobe trvania služobného pomeru, ktorá nie je stanovená v žiadnom právnom predpise, ale bola obmedzená maximálnou výmerou, a preto zohľadnenie rokov výsluhového dôchodku v rozsahu 30 rokov nemá oporu v platnej právnej úprave. Tvrdil, že táto argumentácia žalovaného je v zrejmom rozpore s právnym hodnotením týchto otázok rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, ktoré vyššie citoval. Pritom z rozhodnutia žalovaného nezistil žiadnu citáciu príslušného ustanovenia zákona č. 328/2002 Z. z., ktorá by odôvodňovala ako správny postup, ktorým bola pre výpočet jeho výsluhového dôchodku zhodnotená celá doba trvania služobného pomeru v rozsahu 39,0395 rokov. Tvrdil, že poukaz na príslušnú právnú úpravu bol nevyhnutný s ohľadom na jeho odvolacie námietky týkajúce sa hodnotenia doby služby len v rozsahu 30 rokov podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. a poukázal na bod 25/ rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sk/17/2018: „Požiadavka na výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia. Správne orgány pochybili, keď pri krátení starobného dôchodku z celkovej poistnej doby získanej vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia svoje rozhodnutie zdôvodnili nedostatočne. Z ich rozhodnutí nevyplýva presná citácia príslušného zákonného ustanovenia zákona č. 328/2002 Z. z., v znení ku dňu vydania rozhodnutia Ministerstva vnútra SR z 20. júla 2011, podľa ktorého bola pre výpočet výsluhového dôchodku navrhovateľa zhodnotená doba trvania služobného pomeru 36 rokov a 71 dní. Takýto postup pri rozhodnutí o starobnom dôchodku menovaného bol potrebný a nevyhnutný z dôvodov vznesených námietok hodnotenia obdobia profesionálnej služby len v rozsahu 30 rokov podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. Aj z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu musí byť zrejmé, z akých dôvodov považuje odvolací orgán výhrady odvolateľa za chybné, resp. nevierohodné, ktoré skutočnosti boli podkladom pre jeho rozhodnutie, akými dôkazmi dospel k záveru, že skutočnosti, ktoré boli uvedené v odôvodnení považoval za nesprávne, resp. nepravdivé a akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2SŽ-o-ks/126/2006“. Žalobca zdôraznil, že zo zákona č. 328/2002 Z. z. nevyplýva, že by sa vo výške výsluhového dôchodku vo výmere 60 % základu zhodnotila celá doba jeho služobného pomeru v rozsahu 41 rokov a 70 dní a ani 39,0395 rokov, ktoré určili správne orgány a o ktoré mu bol starobný dôchodok krátený. 15 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

20. Žalobca namietal, že k jeho argumentácii formou odkazov na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a ich citáciou sa žalovaný nevyjadril. Nezdôvodnil, prečo správne orgány pri rozhodovaní o jeho starobnom dôchodku nepostupovali v zmysle vyššie uvedených právnych názorov Najvyššieho súdu SR, hoci ich nepochybne pozná. Z ich rozhodnutí nevyplýva, na základe akých skutkových zistení, akých úvah, akého právneho hodnotenia a z akých dôvodov sa pri určovaní jeho starobného dôchodku v otázkach jeho krátenia zásadne odklonili od vyššie uvedenej judikatúry v obdobných prípadoch. Neuvedli ani presnú citáciu ustanovenia zákona č. 328/2002 Z. z., ktorým by preukázali ako správne, že pre výpočet jeho výsluhového dôchodku bola zhodnotená doba celého trvania jeho služobného pomeru, správnym orgánom určená na 39,0395 rokov, pomerom ktorej mu bol starobný dôchodok krátený.

21. Žalobca ďalej namietal, že správny orgán retroaktívne rozšíril účinnosť krátenia starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru do obdobia, v ktorom za tú istú sociálnu udalosť nedostával inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia. Zdôraznil, že podmienky pre priznanie starobného dôchodku podľa zákona č. 461/2003 Z. z. splnil už 7. septembra 2006 a starobný dôchodok mu bol priznaný od 3. septembra 2010. Výsluhový dôchodok mu však bol priznaný až od 1. decembra 2011 za dobu služby, ktorá bola od 1. októbra 1970 do 30. novembra 2011 uznaná podľa § 58 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. ako služobný pomer. Z rozhodnutí o priznaní výsluhového a starobného dôchodku je nepochybné, že právne účinky rozhodnutia o priznaní starobného dôchodku podľa zákona č. 461/2003 Z. z. nastali 14 mesiacov a 28 dní pred tým, než nastali právne účinky rozhodnutia o priznaní výsluhového dôchodku. V období od 3. septembra 2010 až do 30. novembra 2011 žalobca inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť vo forme výsluhového dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia policajtov nepoberal. Žalovaný a prvostupňový orgán krátenie starobného dôchodku žalobcu na výšku 72,90 EUR odôvodňovali čl. 33 ods. 2 Dohovoru napriek tomu, že podmienky pre jeho aplikáciu za obdobie od 3. septembra 2010 do 30. novembra 2011 nenastali. Žalobca tvrdil, že správny orgán mal jeho starobný dôchodok vo výške 1 015,- EUR krátiť podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru len odo dňa právnych účinkov rozhodnutia o priznaní výsluhového dôchodku, t. j. od 1. decembra 2011, pretože len o d uvedeného dňa dostával inú peňažnú dávku za tú istú sociálnu udalosť. Za obdobie od 3. septembra 2010 do 30. novembra 2011 mal žalobcovi priznať nekrátený starobný dôchodok. Svoje tvrdenie podporil poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/138/2011, v ktorom bol podaný výklad krátenia starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru a z ktorého vyplýva: „Správne by odporkyňa mala pri rozhodovaní o nárokoch poistencov, ktorým bola priznaná niektorá z dávok výsluhového zabezpečenia poistencov osobitného systému, najprv vypočítať teoretickú výšku dôchodku, ktorá by im patrila vtedy, ak by všetky doby poistenia získali vo všeobecnom systéme. Keďže výsluhový dôchodok má po dovŕšení dôchodkového veku pre vznik nároku na starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia (poistenia) charakter dávky v starobe, odporkyňa by mala postupovať v súlade s čl. 33 Dohovoru č. 128 o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach. Starobný dôchodok navrhovateľa môže krátiť, a to 16 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

primerane k počtu skončených rokov doby trvania služby policajta rozhodujúcich pre výšku výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z.“ Žalobca tiež namietal, že žalovaný sa k tejto jeho argumentácii nijako nevyjadril. Pasivita správnych orgánov k tejto otázke je dôkazom faktického nerešpektovania predposlednej vety bodu 57/ zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sa/4/2011, v ktorej bola správne orgánu uložená povinnosť, aby sa s touto skutočnosťou vecne zaoberal.

22. Žalobca namietal, že správny orgán právne relevantné otázky výpočtu a krátenia teoretickej sumy jeho starobného dôchodku a zabezpečenia podkladov pre krátenie neposudzoval v súlade s ustálenou judikatúrou NS SR, na ktorú poukázal, bez odôvodnenia sa od nej významne odklonil, čím v rozpore s princípom právnej istoty neprimerane zasiahol do jeho legitímnych očakávaní. Poukázal na čl. 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok a čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a nález ÚS SR č. II. ÚS 48/97 zo dňa 7. januára 1998, podľa ktorého je neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zarúčeného podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj princíp právnej istoty, ktorý spočíva okrem iného aj v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať. Súčasťou princípu právnej istoty je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú právnu otázku dostala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Žalobca pritom v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu uviedol citácie z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktorým boli v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou vyriešené skutkovo a právne obdobné až identické spory žiadateľov o dôchodky pri súbehu nárokov na starobné a výsluhové dôchodky, a v ktorých boli jasne definované právne názory na zhodnotenie doby služby

pre účely výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. maximálne v rozsahu 30 rokov, na spôsob krátenia teoretickej sumy starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru primerane k počtu ukončených rokov služby zhodnotených vo výške výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z., na postup Sociálnej poisťovne pri vyžadovaní oznámení o počte rokov hodnotených pre účely výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z., na zhodnocovanie doby poistenia pri teoretickej sume starobného dôchodku ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok, a nie ku dňu jeho priznania a jeho krátenie bez dôb poistenia rozhodných na zvýšenie dôchodku, na obmedzenie možnosti zhodnotenia celej doby dôchodkového poistenia v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a zhodnotenie ostatnej (nezhodnotenej) doby vo všeobecnom systéme, na stratu časti dôb poistenia nezhodnotením v žiadnom z dôchodkových systémov pri inom ako Najvyšším súdom SR stanovenom postupe, na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá zodpovedá dĺžke poistenia získanej v obidvoch dôchodkových systémoch. Pritom žalobcom odkazované rozhodnutia NS SR sp. zn. 4So/11/2009 a 7sp. zn. So/138/2011 bolo zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí. Správne orgány sú zaťažené povinnosťou zohľadniť právne názory vyslovené Najvyšším súdom SR v jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, ktoré sú im nepochybne známe, či z iniciatívy účastníkov, alebo ako oficiality ich činností a že je nevyhnutné zabezpečiť právnu istotu 17 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

v podobe predvídateľnosti rozhodovania v skutkovo obdobných prípadoch. Poukázal na bod 29/ rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sa/13/2018 podľa ktorého: „Správny súd je pri súdnom prieskume napadnutých rozhodnutí orgánu verejnej správy zaťažený povinnosťou zohľadniť právne názory vyslovené Najvyšším súdom SR v jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, pretože sú podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky analogicky s § 191 ods. 6 SSP záväzné, a to nielen pre adresátov v konkrétnej rozhodovanej veci, v ktorej bol daný právny názor vyslovený, ale aj pre orgán verejnej správy a pre konajúci správny súd a to aj pri riešení iných prípadov s totožnou právnou problematikou. Pokiaľ by tak nepostupoval, vyvolal by svojím postupom vadu, ktorá by mala podstatný vplyv na zákonnosť jeho rozhodnutia, pretože by bola porušená zásada legitímneho očakávania účastníkov vo vzťahu k judikovanému právnemu názoru Najvyššieho súdu SR ohľadom rovnakej právnej otázky“. Žalobca namietal, že žalovaný sa nevyjadril ani k tejto odvolacej argumentácii.

23. Žalobca tiež namietal, že pri určovaní výšky jeho starobného dôchodku došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, v dôsledku čoho bol diskriminovaný. Jeho námietka vychádzala z argumentácie, ktorá bola uvedená vyššie a poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sk/17/2018 v skutkovo identickej veci, na základe ktorého tvrdil, že pre účely priznania porovnávaných dôchodkov správne orgány za totožných skutkových podmienok aplikovali rovnaké ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z., zákona č. 328/2002 Z. z. a čl. 33 Dohovoru, avšak v jeho neprospech s nerovnakým postupom pri krátení teoretických súm dôchodku. Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/236/2016 s tým, že rozhodnutím o jeho starobnom dôchodku za rovnakých podmienok upravených a stanovených zákonmi a Dohovorom v rozpore so zásadami rovnosti zaobchádzania, neprimeraným krátením jeho starobného dôchodku spôsobil jeho faktickú nerovnosť. Rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sk/17/2018, 9So/236/2016 identifikoval výsluhových dôchodcov, ktorých starobné dôchodky Sociálna poisťovňa krátila v súlade s príslušnou právnou úpravou maximálne pomerom 30 rokov služby, ale za totožných skutkových podmienok a podľa tej istej právnej úpravy jeho starobný dôchodok krátila pomerom až o 39,0395 rokov služby. Ani k tejto odvolacej argumentácii sa žalovaný nijakým spôsobom nevyjadril, ním predložené dôkazy nevyhodnotil, jeho tvrdenia neoponoval, ani neuviedol, že nie je diskriminovaný.

24. Žalobca namietal aj nekompletnosť písomného rozhodnutia správneho orgánu s tým, že jeho tvrdenie, že osobný list, v ktorom je uvedené obdobie dôchodkového poistenia, rozhodujúce obdobie na výpočet dôchodku, sumy vymeriavacích základov na určenie poistného na dôchodkové poistenie, všeobecné vymeriavacie základy a osobné mzdové body tvorí prílohu rozhodnutia a je jeho neoddeliteľnou súčasťou, pretože pri prevzatí listovej zásielky od Sociálnej poisťovne zistil, že táto obsahuje len oznámenie o výplate dôchodku na účet a rozhodnutie, obidve písomnosti spojené jednou kancelárskou sponkou, avšak žiadna iná písomnosť, ako neoddeliteľná súčasť rozhodnutia v listovej zásielke priložená nebola. Žalobca preto tvrdil, že súčasťou rozhodnutia správneho orgánu o určovaní jeho starobného 18 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

dôchodku nie sú významné skutkové okolnosti, ktoré si ako účastník konania ani nemohol overiť v deklarovanej, ale nepriloženej prílohe ako neoddeliteľnej súčasť rozhodnutia. Uvedené označil žalobca za účelový postup žalovaného s ohľadom na priebeh administratívneho konania o jeho starobnom

dôchodku, o ktorý požiadal už v roku 2014 a jeho spor so Sociálnou poisťovňou trvá viac ako 7 rokov. Prvostupňové správne orgány vydali 4 rozhodnutia, ktorými mu bol vždy od 3. septembra 2010 priznaný starobný dôchodok v inej výške a 3 predchádzajúce rozhodnutia boli v rámci súdneho prieskumu zrušené. Vyjadril názor, že žalovanému je zrejma dôvodnosť jeho odvolacích námietok a tvrdení v kontexte citovanej ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR v obdobných, resp. totožných skutkových a právnych veciach, ktorú nemohol reálne vyvrátiť, a preto sa k týmto odvolacím námietkam žalobcu nevyjadril vôbec. Nevyhodnotil námietku nerovnakej aplikácie zákonov v súvislosti s rozdielnosťou krátenia starobných dôchodkov vojenských výsluhových dôchodcov pomerom maximálne len o 30 rokov služby podloženou písomnými oznámeniami Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia a vedúcej právneho oddelenia Sociálnej poisťovne. Pokiaľ by sa bol žalovaný vyjadril, objektívne by bol musel uviesť, že tejto kategórii dôchodcov Sociálna poisťovňa priznáva starobné dôchodky tak, ako uviedol. Napriek usmerneniu Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 26Sa/4/2019 sa žalovaný, ani prvostupňový orgán nevyjadril ani k namietanej retroaktivite krátenia jeho starobného dôchodku. Uvedené podľa názoru žalobcu bude viesť opäť k zrušeniu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného pre jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, keďže predpokladom možného preskúmania žalobou napadnutého rozhodnutia je poznanie argumentácie orgánov verejnej správy k spornej a namietanej skutočnosti. Povinnosť správnych orgánov vyjadriť sa k uplatňovaným nárokom, resp. k námietkam žalobca deklaroval aj poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sk/9/2019 a jeho bod 24/, z ktorého citoval: „Kasačný súd zdôrazňuje, že povinnosťou žalovanej i prvostupňového správneho orgánu je vysporiadať sa s uplatňovanými nárokmi, resp. námietkami nielen odkazom na ustanovenie zákona, ale aj vysvetliť, aký dôsledok má použitie konkrétneho zákonného ustanovenia v tom ktorom prípade. Z odôvodnenia rozhodnutia musí byť aj laikom, najmä v sociálnych veciach zrejme, prečo správny orgán rozhodol určitým spôsobom“. V nadväznosti na uvedené žalobca namietal, že žalovaný sa k argumentáciám, tvrdeniam a námietkam žalobcu uvedených v jednotlivých bodoch jeho odvolania nevyjadril, nezaujal k nim žiadny postoj, a teda jeho odvolacie námietky ani právne neposúdil.

25. V závere žaloby zhrnul dôvody, pre ktoré nie je rozhodnutie žalovaného vydané v súlade so zákonom:

1. žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, hoci prvostupňový orgán pre zistenie skutkového stavu pre účely krátenia teoretického starobného dôchodku dôsledne nevychádzal z rozhodnutia Ministerstva vnútra SR zo dňa 23. januára 2012 o priznaní výsluhového dôchodku, ktorým bola žalobcovi určená maximálna výška výsluhového dôchodku zhodnotením doby služby podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. v rozsahu 30 rokov, ani pre riadne zistenie skutkového stavu nevyžiadal vyjadrenie Ministerstva vnútra SR o dobe zhodnotenej na účely výsluhového dôchodku podľa § 39 uvedeného zákona, preto bolo 19 26Sa / 2 / 2 0 2 1

zistenie skutkového stavu veci nedostačujúce na riadne posúdenie veci, v dôsledku čoho zistenia a závery žalovaného vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci,

2. žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, hoci prvostupňový orgán nesprávnou aplikáciou § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. a čl. 33 Dohovoru č. 128 neposudzoval právne relevantné otázky krátenia a zabezpečenia podkladov pre krátenie starobného dôchodku a zhodnocovania dôb poistenia pre jeho výpočet v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, v dôsledku čoho je rozhodnutie žalovaného výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný sa bez odôvodnenia podstatne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, čím konal v rozpore s princípom právnej istoty a tým neprímerane zasiahol do jeho práv vyplývajúcich z princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní,

3. žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, hoci nesprávnou aplikáciou čl. 33 Dohovoru č. 128 prvostupňový orgán verejnej správy rozšíril účinnosť krátenia jeho starobného dôchodku retroaktívne aj do obdobia pred 1. decembrom 2011, kedy mu nebola priznaná žiadna iná peňažná dávka sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, v dôsledku čoho rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

4. žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, hoci formou odkazov na judikatúru Najvyššieho súdu SR žalobca v odvolaní argumentoval, že prvostupňový orgán nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. a čl. 33 Dohovoru, keď v súvislosti s výpočtom teoretickej sumy a pre krátenie starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru použil nesprávny úhrn 43,0357 rokov poistenia a nesprávny počet 39,9506 rokov doby služby, v dôsledku čoho je rozhodnutie žalovaného výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci,

5. žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, hoci prvostupňový orgán verejnej správy teoretickú sumu starobného dôchodku krátil pomerom 39 rokov a 347 dní dôchodkového poistenia, teda o 9 rokov a

367 dní presahujúcich 30 rokov doby služby v Policajnom zbore, čím ho diskriminoval, pretože porušil zásadu rovnakého zaobchádzania v sociálnych veciach, keďže v identických žalobcom poukazovaných žiadateľov o starobné dôchodky v právne a skutkovo analogickej veci dobu ich služby presahujúcu 30 ukončených rokov doby služby, ktorá nebola zhodnotená pre výsluhovú dávku, neobmedzene zohľadnil vo výške starobného dôchodku,

6. žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, hoci toto neobsahuje významné skutkové okolnosti, pretože neobsahuje prílohu ako neoddeliteľnú súčasť rozhodnutia, v ktorej mali byť tieto významné skutkové okolnosti uvedené, čím došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia,

7. žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie, hoci sa ku konkrétnym podstatným skutkovým a právnym námietkam, ktoré boli obsahom jeho odvolania nijako nevyjadril, žalobcom predložené dôkazy nehodnotil, ani im neoponoval a ani neuviedol, prečo nie sú pre jeho právne hodnotenie významné, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. 20 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

Vyjadrenie žalovaného

26. Žalovaný uviedol, že žalobca v správnej žalobe neuviedol žiadne nové námietky, preto sa pridrižoval skutkových a právnych dôvodov uvedených v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia. Žiadal, aby správny súd žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) trvajúc na vecnej správnosti a zákonnosti preskúmaného rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, pretože postup pri posúdení nároku žalobcu na starobný dôchodok bol správny a dôvody preskúmaného rozhodnutia majú podklad v zákonných ustanoveniach. K žalobnej námietke, ktorou žalobca poukázal na určenie 39 rokov pre výpočet teoretickej sumy starobného dôchodku a nie 41 rokov, ktoré získal v služobnom pomere žalovaný uviedol, že na výpočet koeficientu bolo hodnotené obdobie výkonu služby v rozsahu 39,9506 rokov v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26Sa/4/2019 zo dňa 13. januára 2020, pretože obdobie výkonu služby nepresahuje obdobie výkonu služby získané do dňa priznania starobného dôchodku.

Replika žalobcu

27. Žalobca zotrval na podanej správnej žalobe a jej dôvodoch a stručne zopakoval argumentáciu, ktorá bola obsahom jeho žaloby. Poukázal na to, že hoci žaloba smerovala voči rozhodnutiu žalovaného, vyjadrenie k nej podal prvostupňový orgán verejnej správy, ktorý zotrval na skutkových a právnych dôvodoch žalobou napadnutého rozhodnutia a nevyjadril sa k žiadnej z námietok, ktoré boli obsahom už jeho odvolania, ani k namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia a ani k jeho argumentácii poukazom na súdne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré boli obsahom žaloby. Upozornil na rozpory a protirečenia obsiahnuté v podanom vyjadrení k žalobe.

Konanie na správnom súde

28. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd vykonávajúci pôsobnosť správneho súdu, vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 ods. 3 SSP preskúmal rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a postup, ktorý ich vydaniu predchádzal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 107 ods. 2 SSP, pretože nezistil žiadny z dôvodov podľa § 107 ods. 1 SSP, pre ktorý by mal vo veci nariadiť pojednávanie a po preskúmaní veci v celom rozsahu podľa § 134 ods. 2 písm. c) v spojení s § 203 ods. 2 SSP dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná, a preto rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie podľa § 191 ods. 4 SSP. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu dňa 05. augusta 2022. Rozsudok bol verejne vyhlásený vyvesením jeho skráteného znenia na úradnej tabuli súdu dňa 31. augusta 2022 (§ 137 ods. 3 SSP).

Právny rámec 21 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

29. Podľa § 2 ods. 1, 2 SSP (1) V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

30. Podľa § 6 ods. 1, 2 písm. c) SSP (1) Správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov

orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

(2) Správne súdy rozhodujú v konaniach o

c) správnych žalobách v sociálnych veciach

31. Podľa § 199 ods. 1 písm. a), ods. 2 SSP (1) Sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie

a) Sociálnej poisťovne

(2) V konaní podľa tejto hlavy správny súd zohľadňuje špecifické potreby vychádzajúce zo zdravotného stavu a sociálneho postavenia účastníka konania - fyzickej osoby a poskytuje jej poučenie o jej procesných právach a povinnostiach.

32. Podľa § 203 ods. 1, 2 SSP (1) Rozsah správnej žaloby fyzickej osoby a jej dôvody možno zmeniť alebo doplniť až do rozhodnutia správneho súdu.

(2) Pri správnej žalobe fyzickej osoby nie je správny súd viazaný žalobnými bodmi.

33. Podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP Správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak

d) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov

34. Podľa § 191 ods. 6 SSP Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný. Ak orgán verejnej správy v ďalšom konaní nepostupoval v súlade s právnym názorom správneho súdu a správny súd opätovne zrušil rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy z tých istých dôvodov, môže správny súd i bez návrhu v zrušujúcom rozsudku uložiť orgánu verejnej správy pokutu.

35. Podľa § 1 ods. 1 a 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom na toto konanie (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) (1) Tento zákon vymedzuje sociálne poistenie, upravuje rozsah sociálneho poistenia, právne vzťahy pri vykonávaní sociálneho poistenia, organizáciu sociálneho poistenia, financovanie sociálneho poistenia, dozor štátu nad vykonávaním sociálneho poistenia, konanie vo veciach sociálneho poistenia a konanie vo veciach vymáhania pohľadávok.

(3) Tento zákon sa nevzťahuje na príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchranej služby, colníkov 1a) (ďalej len "policajti"), profesionálnych vojakov ozbrojených síl, 1b) vojakov mimoriadnej služby 1c) (ďalej len "profesionálny vojak"), ktorých sociálne zabezpečenie je upravené osobitným predpisom, 2) ak tento zákon neustanovuje inak.

36. Podľa § 2 písm. b/ bod 1. zákona č. 461/2003 Z. z. Sociálne poistenie podľa tohto zákona je dôchodkové poistenie, a to starobné poistenie ako poistenie na zabezpečenie príjmu v starobe a pre prípad úmrtia.

37. Podľa § 172 ods. 1 prvá veta zákona č. 461/2003 Z. z. Na konanie vo veciach sociálneho poistenia sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. 22 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

38. Podľa § 218 ods. 1, 2 zákona o sociálnom poistení (1) Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

(2) Ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

39. Podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy SR (1) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

(2) Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

40. Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a

41. Podľa čl. 2 ods. 1 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach 1967 (č. 128) (ďalej len „Dohovor č. 128“) každý členský štát, pre ktorý je v platnosti tento dohovor, bude vykonávať

a) časť I.;

b) aspoň jednu z častí II., III. a IV.;

c) príslušné ustanovenia častí V. a VI.;

d) časť VII.

42. Podľa čl. 2 ods. 2 Dohovoru č. 128 každý členský štát uvedie v ratifikácii, ohľadne ktorých z častí II. až IV. prijíma záväzky vyplývajúce z Dohovoru.

43. Podľa čl. 14 Dohovoru č. 128 každý členský štát, ktorý je viazaný touto časťou Dohovoru, zaručí chráneným osobám poskytovanie starobného dôchodku podľa ďalších článkov tejto časti.

44. Podľa čl. 19 Dohovoru č. 128 dávky uvedené v čl. 17 a 18 musia byť poskytované po celú dobu sociálnej udalosti.

45. Podľa § čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

46. Podľa § 274 ods. 1 a § 293z zák. č. 461/2003 Z. z. v znení zák. č. 140/2015 Z. z. nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa zachovávajú.

47. Podľa § 274 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. v znení zák. č. 140/2015 Z. z. suma starobného dôchodku, pomerného starobného dôchodku a invalidného dôchodku, na ktorý vznikne nárok podľa ods. 1, nesmie byť nižšia ako suma určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, a to vrátane úpravy dôchodku a zvýšenia dôchodkov prislúchajúcich podľa osobitného predpisu.

48. Podľa § 65 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. má poistenec nárok na starobný dôchodok, ak získal 10 rokov obdobia dôchodkového poistenia a dosiahol dôchodkový vek v období od 01.01.2004 do 31.12.2007. Suma starobného dôchodku sa určí ako súčin priemerného osobného mzdového bodu, obdobia dôchodkového poistenia získaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok a aktuálnej dôchodkovej hodnoty (§ 66 ods. 1). Ak poistenec bol dôchodkovo poistený po splnení podmienok nároku na starobný dôchodok a nepoberal tento dôchodok alebo jeho časť, suma starobného dôchodku sa určí podľa ods. 1 a pripočíta sa ku nej suma určená ako súčin súčtu osobných mzdových bodov získaných za obdobie dôchodkového poistenia po vzniku nároku na starobný dôchodok 23 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

a aktuálnej dôchodkovej hodnoty. Takto určená suma starobného dôchodku sa ďalej zvýši o 0,5% za každých 30 dní dôchodkového poistenia získaných po vzniku nároku na starobný dôchodok bez poberania tohto dôchodku alebo jeho časti (§ 66 ods. 1, 2 citovaného zákona). Určenie obdobia dôchodkového poistenia, osobného vymeriavacieho základu, osobného mzdového bodu, priemerného osobného mzdového bodu, či aktuálnej dôchodkovej hodnoty vyplýva za zákonných ustanovení § 60 až § 64 citovaného zákona.

49. Podľa § 21 ods. 1 písm. c), ods. 3 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (1) Občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h),

(3) Profesionálnemu vojakovi sa do doby zamestnania potrebnej na nárok na starobný dôchodok nezapočítava profesionálna služba, ak túto službu vykonával v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok alebo ak policajtovi, profesionálnemu vojakovi a vojakovi prípravnej služby bol priznaný invalidný výsluhový dôchodok.

50. Podľa § 22 ods. 1 písm. a) bod 1, ods. 2, 3, 4, 5 zákona o sociálnom zabezpečení (1) Základná výmera starobného dôchodku tvorí

a) 60% priemerného mesačného zárobku, ak bol občan zamestnaný

1. najmenej 20 rokov v zamestnaní I. pracovnej kategórie,

51. Podľa § 24 ods. 4 zákona o sociálnom zabezpečení najvyššia výmera starobného dôchodku včítane zvýšenia za dobu ďalšieho zamestnania po vzniku nároku na tento dôchodok je 9 219 Sk mesačne.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

52. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného č. 510 907 2660 0 zo dňa 21. októbra 2020, ktorým žalovaný v celom rozsahu zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy č. 510 907 2660 0 zo dňa 25. mája 2020, ktorým bol žalobcovi priznaný starobný dôchodok od 03. septembra 2010 v sume 72,90 Eur, resp. po valorizácii 75, 20 Eur mesačne, teda vo výške určenej podľa Zákona o sociálnom poistení, ktorá prevyšovala sumu starobného dôchodku určenú postupom podľa Zákona o sociálnom zabezpečení a po jeho krátení podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru, pretože žalobca je poberateľom výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z. Uvedené rozhodnutia boli realizáciou predchádzajúceho zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 26 Sa/4/2019-60 zo dňa 13. januára 2020.

53. V preskúmvanej veci nebolo sporné vykázané obdobie dôchodkového poistenia, ani zárobky dosiahnuté v rozhodujúcom období, z nich zistený priemerný osobný mzdový bod, či priemerný mesačný zárobok, určené rozhodujúce obdobie pre ich výpočet, ani doba služby v I., resp. v III. kategórii funkcií, ktorú žalobca vykonával ako príslušník Policajného zboru, resp. v súvislosti s vykonávaním

náhradnej vojenskej služby. Z dôvodov uvedených v bodoch 10/ až 25/ tohto rozsudku žalobca namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného pre

1. nepreskúmateľnosť, pretože

- nezdôvodnil odklon od judikatúry Najvyššieho súdu SR, na ktorej obsah poukázal v súvislosti s jeho odvolacími námietkami, čím bol v porovnaní s inými výsluhovými dôchodcami diskriminovaný vo vzťahu k výške starobného dôchodku

24 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

- nezdôvodnil, prečo krátil aj zvýšenie jeho starobného dôchodku za obdobie dôchodkového poistenia, ktoré získal po vzniku nároku na starobný dôchodok,

- nezdôvodnil, prečo jeho starobný dôchodok krátil od 03. 09. 2010 napriek tomu, že ku dňu uplatneného krátenia mu nebola priznaná, a preto nepoberal výsluhovú dávku sociálneho zabezpečenia pokrývajúcu tú istú sociálnu udalosť,

- súčasťou preskúmaného ani prvostupňového rozhodnutia nebol osobný list dôchodkového poistenia, v ktorom malo byť zhrnuté preukázané obdobie jeho dôchodkového poistenia a zárobky dosiahnuté v rozhodujúcom období, ktoré boli podkladom pre vydanie preskúmaných rozhodnutí,

- nevysporiadal sa s jeho odvolacími námietkami a dôkazmi, ktoré predložil, a síce judikatúrou Najvyššieho súdu SR, písomným stanoviskom Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, že podľa § 39 zák. č. 328/2002 Z. z. je vo výške výsluhového dôchodku zhodnotená doba služby maximálne v rozsahu 30 rokov, ani s písomným stanoviskom vedúcej právneho oddelenia Sociálnej poisťovne s rovnakým obsahom a pre

2. nesprávne určenú sumu jeho starobného dôchodku, pretože

- pre určenie výšky jeho výsluhového dôchodku bola rozhodná doba jeho služby v prvej kategórii funkcií len v rozsahu 30 rokov, a nie v rozsahu 41 rokov a 71 dní, ako vyplynulo z potvrdení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 31. decembra 2013 a zo dňa 18. júna 2014 (čím prvostupňový orgán a žalovaný svojím nesprávnym postupom v administratívnom konaní nezabezpečili relevantné podklady pre rozhodnutie, v dôsledku čoho vychádzali z nesprávnych skutkových zistení), ale ani v rozsahu 39 rokov a 347 dní, ako určili konajúce orgány verejnej správy,

- v koeficiente pre účely krátenia starobného dôchodku určeného postupom podľa zákona o sociálnom poistení bola nesprávne zohľadnená doba jeho služby v rozsahu 39 rokov a 447 dní (39,9506 rokov), pretože vo výške výsluhového dôchodku bola zohľadnená doba jeho služby len v rozsahu 30 rokov,

- pre výpočet koeficientu pre účely krátenia tzv. „teoretickej“ sumy jeho starobného dôchodku bolo zohľadnené celkové obdobie jeho dôchodkového poistenia a celkové obdobie doby jeho služby, ktoré získal ku dňu priznania stavebného dôchodku, teda k 2. septembru 2010, hoci pre účely krátenia je relevantné len obdobie dôchodkového poistenia a doba služby ku dňu vzniku jeho nároku na starobný dôchodok, teda k 7. septembru 2006, pretože pre výpočet tzv. „teoretickej“ sumy starobného dôchodku je rozhodujúce obdobie dôchodkového poistenia a doba služby, ktoré boli získané do vzniku nároku na starobný dôchodok a zvýšenie starobného dôchodku za obdobie dôchodkového poistenia po vzniku nároku naň, počas ktorého starobný dôchodok nepoberal, kráteniu podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru nepodlieha,

- tzv. „teoretická“ výška jeho starobného dôchodku bola v rozpore s čl. 33 ods. 2

Dohovoru krátená ku dňu jeho priznania (2. 9. 2010), hoci výsluhový dôchodok mu bol priznaný až od 01. decembra 2011 a až priznaním výsluhového dôchodku poberal dve dávky pokrývajúce tú istú sociálnu udalosť (teda vec nesprávne právne posúdil) a pre 25 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

54. Poukázal pritom na početné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 9Sk 9/2019, 9Sžsk/97/2017, 4So/11/2019, 7So/5/2015, 9Sk/5/2011, 9So/236/2016, 9So/138/2011, 7So/7/2015, 7So/27/2015, 9So/84/2011, 7So/16/2016, 7So/19/2016, 7So/137/2016, 9So/136/2014, 9So/39/2016 a ďalšie), ktorými preukazoval dôvodnosť svojich odvolacích a rovnakých žalobných námietok o tom, že prvostupňový orgán a žalovaný pri rozhodovaní o jeho nároku na starobný dôchodok nerešpektovali ustálenú rozhodovaciu prax, bez akéhokoľvek odôvodnenia sa od nej odchýlili, čím ho znevýhodnili v porovnaní s inými poistencami za porovnateľného skutkového stavu veci a zasiahli do jeho legitímnych očakávaní a ich rozhodnutia o nároku žalobcu na starobný dôchodok boli v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nezákonné, pretože boli v rozpore s čl. 33 ods. 2 Dohovoru, ktorého obsah bol v ním poukazovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR opakovane vyložený a boli tiež založené na nesprávne zistenom skutkovom stave veci.

55. Z obsahu administratívneho spisu správny súd zistil, že žalobca požiadal prvostupňový orgán verejnej správy prvýkrát o priznanie starobného dôchodku žiadosťou zo dňa 03. septembra 2013 a žiadal ho priznať od 07. septembra 2006. Rozhodnutím Ministerstva vnútra SR Č. p.: SPC-OSZ-VZ-46.512-1/2011 z 23.01.2012 bol žalobcovi podľa § 38, 39, 58 a 60 a v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov priznaný od 01.12.2011 výsluhový dôchodok, pre výpočet ktorého mu bola zhodnotená doba trvania služobného pomeru v rozsahu 41 rokov a 71 dní. Za túto dobu trvania služobného pomeru mu bol priznaný výsluhový dôchodok vo výške 60% základu, určeného podľa § 60 označeného zákona. Za 15 rokov trvania služobného pomeru mu patril výsluhový dôchodok vo výške 30% základu, ktorý sa za každý 16. až 20. rok trvania služobného pomeru zvýšil o 2% základu (za 5 rokov o 10% základu), za každý 21. až 25. rok trvania služobného pomeru o 3% základu (za 5 rokov o 15% základu), a za 26. a každý ďalší skončený rok trvania služobného pomeru sa výsluhový dôchodok zvýšil o 1% základu (za 16 rokov o 16% základu). Maximálna výška výsluhového dôchodku bola obmedzená v zmysle ustanovenia § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. 60%-tami základu, z ktorého sa pri výpočte sumy výsluhového dôchodku vychádzalo (čo zodpovedalo 30 rokom služby). Základ pre výpočet sa zistil z priemerného služobného platu žalobcu v príjmovom najlepšom ukončenom kalendárnom roku v období posledných 10 ukončených kalendárnych rokov pred dňom skončenia služobného pomeru. Priemerným mesačným služobným platom bol podiel súčtu mesačných služobných plátov, ktoré mu patrili v príslušnom kalendárnom roku a celkového počtu kalendárnych dní, za ktoré služobný plat v tomto roku patril. Uvedeným postupom bol základom pre výpočet výsluhového dôchodku jeho priemerný mesačný služobný plat v ukončenom kalendárnom roku 2000 vo výške 1 733,36 Eur mesačne. Služobný pomer žalobcu ako príslušníka Policajného zboru bol ukončený dňom 30.11.2011. Jeho služobný pomer trval celkovo 41 rokov a 71 dní, pričom službu vykonával v období od 01.10.1970 do 28.02.1971 v I. kategórii funkcií ako náhradnú vojenskú službu, od 01.03.1971 do 31.12.1999 v I. kategórii funkcií z titulu služobného pomeru v Policajnom zbore a od 01.01.2000 do 31.11.2011 v tretej kategórii funkcií z titulu služobného pomeru v Policajnom zbore. Ministerstvom vnútra SR boli potvrdené hrubé zárobky (vymeriavacie základy) a počet výlučiteľných dôb za jednotlivé kalendárne roky doby služobného pomeru od roku 1984 až do roku 2011. Okrem doby, zhodnotenej pre účely priznania výsluhového dôchodku, získal 26 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

žalobca obdobie dôchodkového poistenia aj od 01.09.1967 do 01.03.1971, t. j. v rozsahu 3 rokov, 5 mesiacov a 21 dní v Mostárni Brezno. Počas tohto obdobia vykonával od 01.10.1970 do 28.02.1971 náhradnú vojenskú službu, ktorá bola zhodnotená pre účely priznania výsluhového dôchodku. Prvostupňový orgán verejnej správy určil sumu starobného dôchodku žalobcu s poukazom na § 274 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení postupom upraveným v Zákone o sociálnom poistení aj v Zákone o sociálnom zabezpečení. Vychádzal z celého obdobia dôchodkového poistenia, ktoré žalobca získal (v civilnom zamestnaní a počas výkonu jeho služby príslušníka Policajného zboru) s tým, že podľa § 22 ods. 3 Zákona o sociálnom zabezpečení sa pre účely zvýšenia sumy starobného dôchodku hodnotí len doba zamestnania po dosiahnutí 18. roku veku do vzniku nároku na starobný dôchodok. Sumu starobného dôchodku žalobcu podľa obidvoch právnych noriem určil jednak do vzniku nároku na starobný dôchodok, t. j. k 07. 09. 2006, kedy žalobca dosiahol fyzický vek 55 rokov a vypočítal aj jeho zvýšenie za ďalšiu dobu dôchodkového poistenia, ktorú žalobca získal po vzniku nároku na starobný dôchodok, pretože ho nepoberal. Spôsobom, ktorý v rozhodnutí konkretizoval vypočítal tzv. „teoretickú“ sumu starobného dôchodku žalobcu (zohľadnením jeho výšky do a aj po vzniku nároku na starobný dôchodok) podľa obidvoch právnych noriem za všetky doby jeho poistenia. Vypočítal aj sumu starobného dôchodku žalobcu len za obdobie dôchodkového poistenia, ktorým bola doba služby zhodnotená na určenie výšky výsluhového dôchodku, a to koeficientom, ktorý vyjadroval pomer medzi dĺžkou obdobia dôchodkového poistenia, ktorým bola doba služby zhodnotená pre priznanie výsluhového dôchodku a celou dĺžkou obdobia dôchodkového poistenia, vrátane doby služby zhodnotenej pre nárok na výsluhový dôchodok. Sumu starobného dôchodku určenú podľa Zákona o sociálnom poistení za obdobie dôchodkového poistenia vrátane doby služby zhodnotenej na nárok na výsluhový dôchodok ku dňu jeho priznania (1 015,87866 Eur) potom krátil o sumu, ktorá zodpovedala obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým bola doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku (943,05336650) koeficientom, ktorý bol podielom doby služby do priznania starobného dôchodku (39, 9506 rokov, t. j. 39 rokov a 347 dní) a celkového obdobia jeho dôchodkového poistenia do priznania starobného dôchodku (43, 0357 rokov). Sumu starobného dôchodku určenú podľa Zákona o sociálnom zabezpečení za obdobie dôchodkového poistenia vrátane doby služby zhodnotenej na nárok na výsluhový dôchodok ku dňu jeho priznania v maximálnej možnej výške 306,02 Eur krátil o sumu, ktorá zodpovedala obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým bola doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku za celé roky - 39 rokov -

do priznania starobného dôchodku (291,48107242 Eur) koeficientom, ktorý bol podielom doby služby do priznania starobného dôchodku - celé roky (39 rokov) a celkového obdobia jeho dôchodkového poistenia do priznania starobného dôchodku po 18. roku veku (40,9453 rokov).

- Sociálna poisťovňa - ústredie žalobcovi Rozhodnutím č. 510 907 2660 0 priznala starobný dôchodok od 03. 09. 2010 vo výške 49,60 Eur mesačne vychádzajúc pri výpočte jeho sumy z doby služby zhodnotenej vo výsluhovom dôchodku v rozsahu ukončených 41 rokov (z celkového obdobia doby služby v rozsahu 41 rokov a 71 dní), 27 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

- Krajský súd v Banskej Bystrici Rozsudkom č. k. 26Sd/145/2014 - 20 zo dňa 12. februára 2015 Rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie z 18. 03. 2014 potvrdil,

- Najvyšší súd SR Rozsudkom 1So/47/2015 zo dňa 14.03.2017 Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sd/145/2014 - 20 zo dňa 12. februára 2015 zmenil tak, že Rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie z 18. 03. 2014 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Pre účely výpočtu sumy starobného dôchodku jej uložil povinnosť zohľadniť dobu služby žalobcu v rozsahu 39,9506 rokov,

- Sociálna poisťovňa - ústredie Rozhodnutím č. 0 z 12. 06. 2017, ktoré bolo po podaní odvolania potvrdené Rozhodnutím Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne z 25. 08. 2017 žalobcovi priznala starobný dôchodok od 03. 09. 2010 vo výške 98,30 Eur mesačne po zohľadnení doby jeho služby zhodnotenej vo výsluhovom dôchodku v rozsahu 39 rokov,

- Krajský súd v Banskej Bystrici Rozsudkom 24Sa/16/2017-85 zo dňa 04. 05. 2018 Rozhodnutie Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne z 25. 08. 2018 i jemu predchádzajúce prvostupňové Rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie z 12. 06. 2017 zrušil a vec vrátil Sociálnej poisťovni - ústredie na ďalšie konanie, pretože pri rozhodovaní nebol rešpektovaný záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v jeho Rozsudku 1So/47/2015 zo dňa 14.03.2017 vychádzať pri výpočte (krátení) starobného dôchodku žalobcu z doby služby v rozsahu 39,9506 rokov,

- Sociálna poisťovňa - ústredie Rozhodnutím č. 510 907 2660 zo dňa 02. 08. 2018, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne zo dňa 23. novembra 2018 žalobcovi priznala starobný dôchodok od 03. 09. 2010 vo výške 98,30 Eur mesačne, vychádzajúc pri jeho krátení z doby služby v rozsahu 39 rokov, a teda opäť nepostupovala podľa záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu SR, týkajúceho sa doby služby relevantnej pre účely krátenia „teoretickej“ sumy starobného dôchodku žalobcu, t. j. z doby služby v rozsahu 39,9506 rokov, rešpektovanie ktorého mu Krajský súd v Banskej Bystrici nariadil v Rozsudku 26Sa/16/2017-85 zo dňa 04.05.2018,

- Sociálna poisťovňa - ústredie Rozhodnutím č. 510 907 2660 zo dňa 25. 05. 2020, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne zo dňa 21. 10. 2020 (predmet aktuálneho preskúmvacieho konania) žalobcovi priznala starobný dôchodok od 03. 09. 2010 vo výške 75,20 Eur mesačne, vychádzajúc pri jeho krátení z doby služby v rozsahu 39 rokov a 347 dní v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v Rozsudku sp. zn. 1So/47/2015 zo dňa 14.03.2017.

56. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 1So/47/2015 zo dňa 14. marca 2017 vychádzajúc zo skutkových zistení, že žalobcovi bol rozhodnutím Ministerstva vnútra SR, odborom sociálneho zabezpečenia zo dňa 23. januára 2012 priznaný výsluhový dôchodok od 1. decembra 2011 podľa § 38, § 39, § 59, § 60, § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. a najmä s poukazom na § 58 ods. 1 uvedeného zákona konštatoval, že žalobcovi bolo pre 28 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

výšku výsluhového dôchodku zhodnotené v osobitnom systéme dôchodkového zabezpečenia obdobie jeho služobného pomeru v trvaní 41 rokov. Poukázal na všeobecnú úpravu dôchodkového poistenia podľa zákona č. 461/2003 Z. z. , najmä na ust. § 1 ods. 1 a 3, § 255 ods. 5, § 60 ods. 2 a na § 58 ods. 1 a § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. a vysvetlil, že zákon č. 461/2003 Z. z. upravuje nároky poistencov zo všeobecného systému sociálneho poistenia a jeho cieľom je zabezpečiť, aby boli poistencovi doby poistenia pre vznik nároku na dávky podmienené dosiahnutím dôchodkového veku alebo v dôsledku jeho nepriaznivého zdravotného stavu riadne zohľadnené s tým, že osobitné právne úpravy používané v osobitnom systéme sociálneho poistenia obsahujú len úpravu, ktorá zabezpečuje užší okruh dávok dôchodkového poistenia a zohľadňuje ako dobu poistenia iba dobu výkonu služby (prípadne náhradnú dobu výkonu služby). Osobitný systém poistenia príslušníkov ozbrojených zborov pritom neobsahuje úpravu starobných dôchodkov, ktoré by zohľadňovali dobu ich poistenia v celom rozsahu, a to aj v civilnom zamestnaní, ale obsahuje len úpravu výsluhových dôchodkov, sirotských výsluhových dôchodkov, vdovských výsluhových dôchodkov a invalidných výsluhových dôchodkov, ktoré sú založené len na hodnotení doby služby poistenca a vôbec nehodnotí dobu poistenia, ktorú poistenci získali vo všeobecnom systéme. V dôsledku toho sú poistenci osobitného systému sociálneho zabezpečenia vylúčení z pôsobnosti zákona o sociálnom poistení len v rozsahu zodpovedajúcom dobe

poistenia v osobitnom systéme (s výnimkou prípadov podľa § 60 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, ktorým sa pre nárok na tieto dávky hodnotí aj so započítaním doby služby v ozbrojených silách v celom rozsahu), ale nie v časti, upravujúcej nárok na starobný, predčasný starobný, invalidný, sirotsky, vdovský alebo vdovecký dôchodok. Uviedol, že hoci právna úprava sociálneho zabezpečenia príslušníkov Policajného zboru nespája s obdobím služobného pomeru presahujúceho 30 rokov ďalšie zvýšenie výsluhového dôchodku, ktorý mohol byť priznaný najviac vo výške 60% zo základu vypočítaného podľa § 60 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. z., táto skutočnosť nezakladá žalobcovi nárok na hodnotenie doby výkonu jeho služby presahujúcej 30 rokov vo všeobecnom systéme dôchodkového zabezpečenia, keď obdobie jeho služobného pomeru v trvaní 41 rokov bolo zhodnotené pre výšku jeho výsluhového dôchodku v osobitnom systéme dôchodkového zabezpečenia, čo vyplynulo z dôkazov obsiahnutých v administratívnom spise. Skutočnosť, že § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. nepriznáva ďalšie percentuálne zvýšenie výmery výsluhového dôchodku za dobu služby presahujúcu 30 rokov nie je z pohľadu ustanovení § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 zákona o sociálnom poistení právne relevantné s tým, že v zmysle § 38, § 39 a § 128 ods. 2 zákona č. 328/2002 Z. nemožno stotožňovať dobu pre vznik nároku na výsluhový dôchodok (trvanie služobného pomeru v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok) a spôsob určenia sumy výsluhového dôchodku. Vzhľadom k tomu, že žalobca požiadal o priznanie starobného dôchodku 3 roky spätne od podanej žiadosti zo dňa 3. septembra 2013, teda od 3. septembra 2019, kedy ešte bol v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru, ktorý mu skončil dňom 30. novembra 2011, ku skončeniu ktorého získal 41 rokov a 71 dní služobného pomeru, vyslovil pochybnosť o správnom krátení teoretickej výšky starobného dôchodku žalobcu o 41 rokov doby služby s tým, že ku dňu priznania starobného dôchodku, teda k 3. septembru 2010 žalobca získal dobu služby len v rozsahu 39,9506 rokov. Sociálnej poisťovni uložil povinnosť postupovať pri krátení teoretickej výšky starobného dôchodku „v zmysle naznačených úvah 29 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

odvolacieho súdu“, teda krátiť teoretickú sumu starobného dôchodku žalobcu o dobu služby v rozsahu, ktorý získal ku dňu priznania starobného dôchodku, teda k 3. septembru 2010 (39,9506 rokov).

57. Z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd SR vychádzal zo skutkových zistení, že žalobcovi bola pre nárok a výšku výsluhového dôchodku zhodnotená doba služby v rozsahu 41 rokov a 71 dní a vyslovil právny názor, že

- že krátenie tzv. „teoretickej sumy“ starobného dôchodku nebolo správne.

- nemožnosť ďalšieho percentuálneho zvýšenia výmery výsluhového dôchodku za dobu služby nad 30 rokov neodôvodňuje zohľadnenie doby služby presahujúcej 30 rokov pre nárok a určenie sumy starobného dôchodku,

- že dobu služby žalobcu je pri krátení „teoretickej sumy“ starobného dôchodku potrebné zohľadniť v rozsahu 39,9506 rokov, teda celú dobu služby žalobcu do dňa priznania nároku na starobný dôchodok (keďže službu vykonával aj po priznaní starobného dôchodku ešte 1 rok a 81 dní)

58. Žalobcom uplatnená námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného bola dôvodná. Nepreskúmateľné môže byť rozhodnutie pre nezrozumiteľnosť, alebo pre nedostatok dôvodov. Rozhodnutie je nezrozumiteľné vtedy, ak je nejasné alebo je protirečivé. Nedostatočne odôvodnené je také rozhodnutie, ak z jeho obsahu nie je zrejmé, aké úvahy viedli orgán verejnej správy pri vyhodnotení dokazovania a pri právnom posudzovaní veci. Nedostatok dôvodov znamená jednak absolútny nedostatok odôvodnenia, ale aj to, že rozhodnutie neobsahuje skutočnosti, ktoré viedli orgán verejnej správy k rozhodnutiu. Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je zásadne založená na nedostatku dôvodov skutkových, pričom musí ísť o vady takých skutkových zistení, o ktoré boli opreté rozhodovacie dôvody. Nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov nie je také rozhodnutie, ktoré napriek svojej stručnosti obsahuje všetky zákonné náležitosti. Napadnutým rozhodnutím žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu orgánu verejnej správy v zmysle § 215 ods. 4 Zákona o sociálnom poistení. Na konanie vo veciach sociálneho poistenia sa v zmysle § 172 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Toto konanie má osobitnú úpravu, a to v tretej časti zákona č. 461/2003 Z. z. Odvolacie konanie je upravené v § 214 a nasledujúcich citovaného zákona. Žiadne ustanovenie tretej časti citovaného zákona, upravujúce postup odvolacieho orgánu, neupravuje osobitné náležitosti rozhodnutia odvolacieho orgánu, ktorým je v tomto prípade generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne, ani neodkazuje na primerané použitie § 209 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. Podľa § 218 ods. 2 citovaného zákona odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší (ak sú na to dôvody), inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Z uvedeného vyplýva, že výrok rozhodnutia odvolacieho orgánu - generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne (žalovaného) musí obsahovať spôsob, akým odvolací orgán o odvolaní rozhodol. V preskúmvanej veci výrok

napadnutého rozhodnutia žalovaného obsahuje údaj o tom, ako odvolací orgán rozhodol, t. j., že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy potvrdil a súčasne obsahuje aj ustanovenie právneho predpisu, na základe ktorého žalovaný rozhodol, a to ustanovenie § 218 ods. 2 zákona č. 302/2001 Z. z. / 2 / 2021

461/2003 Z. z. Výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného teda obsahuje všetky náležitosti stanovené v § 218 ods. 2 citovaného zákona. Požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia organizačnej zložky Sociálnej poisťovne je normované v ustanovení § 209 ods. 4 Zákona o sociálnom poistení. Musí v ňom byť uvedené, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola organizačná zložka Sociálnej poisťovne vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovala. Orgánmi Sociálnej poisťovne sú v zmysle § 121 písm. a) až c) Zákona o sociálnom poistení generálny riaditeľ, dozorná rada a riaditeľ pobočky. Organizačnými zložkami Sociálnej poisťovne sú v zmysle § 124 citovaného zákona ústredie a pobočky. Ústredie riadi generálny riaditeľ (§ 126 ods. 1). Vo veciach patriacich do pôsobnosti ústredia koná v mene Sociálnej poisťovne generálny riaditeľ alebo vedúci zamestnanec ústredia poverený generálnym riaditeľom (ods. 2). Z uvedeného vyplýva, že generálny riaditeľ nie je organizačnou zložkou sociálnej poisťovne, ale je subjektom, ktorý v zmysle § 215 ods. 4 rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu ústredia Sociálnej poisťovne. Hoci požiadavky na jeho rozhodnutie nie sú v zákone o sociálnom poistení upravené osobitným spôsobom, nepochybne musí obsahovať minimálne tie zákonné náležitosti, ktoré sú určené pre rozhodovanie organizačných zložiek Sociálnej poisťovne. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia je jedným zo základných práv účastníka konania, a to práva na spravodlivé súdne konanie, v zmysle ktorého je povinnosťou orgánu verejnej správy poskytnúť v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky pre rozhodnutie v danej veci relevantné skutkové a právne otázky. Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Správny súd pritom poukazuje na časť Uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 115/03 z 03.07.2003 týkajúcu sa požiadaviek na odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska naplnenia práva na spravodlivé konanie: „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.“ Túto požiadavku zvýraznil vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“. EŠLP súčasne pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti 312/6Sa / 2 / 2021

Španielsku z 09.12.1994, č. sťažnosti 18390/91 a Rozsudok EŠLP vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 09.12.1994, č. sťažnosti 18064/91). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.“ (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV.ÚS 20/05). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (rozhodnutie Ústavného súdu SR I.ÚS 50/04). Uvedené závery a východiská sú primerane použiteľné aj na správne konanie vedené orgánom verejnej (moci) správy, teda aj pre posúdenie preskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré v odôvodnení v zrozumiteľnom obsahu a dostatočnom rozsahu nereagovalo na všetky relevantné otázky, ktoré v konaní

vyvstali, a preto došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivé konanie. V rozhodnutí žalovaného (a v prvostupňovom rozhodnutí, ktoré spolu tvoria jeden celok) boli uvedené skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, pretože žalovaný uviedol skutkový stav veci, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal. Čiastočne v ňom boli uvedené aj úvahy žalovaného pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Okrem ustanovení právnych predpisov, na základe ktorých určil dôchodkový vek žalobcu, vypočítal teoretickú sumu jeho starobného dôchodku podľa Zákona o sociálnom zabezpečení aj podľa Zákona o sociálnom poistení, poukázal aj na Článok 33 ods. 2 Dohovoru a „ustálenú súdnu prax“, ktorou odôvodnil výpočet sumy starobného dôchodku žalobcu postupom jeho krátenia o sumu, ktorá zodpovedala dobe jeho dôchodkového poistenia, ktorá bola zohľadnená pre účely priznania a určenia výšky jeho výsluhového dôchodku. Rozhodnutie žalovaného, ani prvostupňové rozhodnutie, ktoré žalovaný ako vecne správne potvrdil však neobsahuje žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu vo vzťahu ku kráteniu starobného dôchodku žalobcu podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru odo dňa jeho priznania (03. 09. 2010) napriek tomu, že iná peňažná dávka sociálneho zabezpečenia, pokrývajúca tú istú sociálnu udalosť (dovŕšenie dôchodkového veku), a to výsluhový dôchodok mu bol priznaný až od 01. 12. 2011, a teda ku dňu priznania starobného dôchodku ju nepoberal, pričom táto skutková okolnosť bola pre rozhodnutie vo veci právne významná. Tiež sa nijako nevyjadril k žalobcom namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom doby služby, ktorá bola zhodnotená vo výške jeho výsluhového dôchodku podľa potvrdení Ministerstva vnútra SR zo dňa 31. 12. 2013 a zo dňa 18. 06. 2014, ktoré boli podľa žalobcu v rozpore s Rozhodnutím o priznaní výsluhového dôchodku zo dňa 23. 01. 2012 a s § 39 zákona č. 328/2002 Z. z., pričom opäť ide o podstatnú skutkovú otázku majúcu vplyv na rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku. Zostala nezodpovedaná aj právne relevantná otázka legitímnych očakávaní žalobcu, teda posúdenie žalobcom uplatnenej žiadosti o priznanie starobného dôchodku rovnako ako u iných žiadateľov/poistencov za rovnakej/porovnateľnej skutkovej a právnej situácie, vo vzťahu ku ktorej žalobca poukázal na množstvo rozhodnutí najvyššieho súdu SR, z ktorých niektoré boli aj publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a predstavujú ustálenú súdnu prax. 32 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

Z ich obsahu je podľa žalobcu zrejmy nielen výklad § 58 a § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. vo vzťahu k rozlíšeniu doby služby rozhodnej pre vznik nároku na výsluhový dôchodok a doby služby rozhodnej pre výšku výsluhového dôchodku, ale aj výklad a spôsob aplikácie článku 33 ods. 2 Dohovoru v žalobcom namietaných súvislostiach, a preto vyhodnotenie ich aplikovateľnosti v preskúmvanej veci, resp. dôvody ich neaplikovateľnosti boli v konaní relevantnou právnou otázkou, s ktorou sa mali orgány verejnej správy v súlade s § 209 ods. 4 v odôvodnení svojich rozhodnutí vysporiadať. Išlo pritom o skutkové a právne otázky, ktorých spornosť bola v priebehu administratívneho konania známa. Prvostupňový orgán a žalovaný sa v odôvodnení preskúmvaných rozhodnutí napriek uvedeným sporným otázkam obmedzili len na konštatovanie, že v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR, ktorý bol zopakovaný v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí správneho súdu sp. zn. 26Sa/4/2019 zo dňa 13. 01. 2020 použili na výpočet koeficientu pre krátenie tzv. „teoretickej“ sumy starobného dôchodku žalobcu podľa Zákona o sociálnom poistení dobu služby, ktorú žalobca získal do priznania starobného dôchodku, teda do 03. 09. 2010 v rozsahu 39,9506 rokov, čím žalobcovi neposkytli odpoveď na všetky (vyššie uvedené) v konaní relevantné (sporné) skutkové a právne otázky, hoci žalobcom bola namietaná aj správnosť skutkových zistení, z ktorých záväzný právny názor NS SR vychádzal (doba služby zhodnotená vo výške výsluhového dôchodku). Zmena skutkových zistení (aj zmena právnej úpravy alebo judikatúry posun), ktorých nesprávnosť žalobca namietal (a žalovaný ani prvostupňový orgán neuviedli v rozhodnutiach žiadnu svoju úvahu k hodnoteniu ich sporného obsahu) je pritom jedným z dôvodov, pre ktoré sa môže orgán verejnej správy odkloniť od inak záväzného právneho názoru súdu vysloveného v danej veci. Inak povedané, odôvodnenie preskúmvaného rozhodnutia tvrdením, že vo veci bolo rozhodnuté v súlade so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu SR nemožno považovať za dostatočné, a teda súladné s § 209 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, pretože odkazovaný záväzný právny názor sa nevzťahoval ku všetkým skutkovo a právne relevantným otázkam pre rozhodnutie o žalobcom uplatnenom nároku na starobný dôchodok, a preto žalobca dôvodne namietal nepreskúmateľnosť žalobou napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

59. Vyššie uvedené obsahové nedostatky preskúmvaných rozhodnutí boli prekážkou pre vecné posúdenie ďalších žalobcom uplatnených žalobných námietok (nesprávne právne posúdenie veci, nesprávne/nedostatočne zistený skutkový stav...), pretože úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu a jeho právnom posúdení, pretože by tým nesprávnym procesným postupom zasahoval do činnosti orgánov verejnej správy a účastníkovi konania/žalobcovi by znemožnil využitie procesných prostriedkov nápravy

nezákonného rozhodnutia v administratívnom konaní, ktoré majú prednosť pred súdnym prieskumom administratívnych rozhodnutí. Inak povedané, svoje skutkové a právne závery musí vyčerpávajúco odôvodniť rozhodujúci orgán verejnej správy, pretože len na základe poznania jeho argumentácie sa môže účastník konania/žalobca účinne brániť a správny súd preskúmať zákonnosť jeho rozhodnutia. Na tom nič nemení ani tá skutočnosť, že správnu žalobu v sociálnych veciach, ktorou je aj žaloba žalobcu, posudzuje správny súd v zásade neformálne a nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, pretože uvedené ho neopravňuje k tomu, aby nárok žalobcu na priznanie starobného 33 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

dôchodku vlastnou činnosťou skutkovo a právne posúdil. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní, teda preskúmanie zákonnosti ich rozhodnutí. To spočíva v posúdení, či príslušné orgány verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok, vymedzených žalobou, rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Úlohou súdu je posúdiť, či si orgán verejnej správy zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti (§ 209 ods. 4 ZoSP). Zákonnosť rozhodnutia je podmienená zákonnosťou postupu orgánu verejnej správy predchádzajúceho vydaniu rozhodnutia (porovnaj závery Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo 32/2014). Z uvedených dôvodov bola pre nedostatok relevantnej skutkovej a právnej argumentácie dôvodná námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného, a preto správny súd rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP a vec podľa § 191 ods. 3 SSP vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie a rozhodnutie, pretože bez poznania pre ich rozhodnutia podstatnej skutkovej a právnej argumentácie by bolo jeho rozhodnutie predčasné.

60. Správny súd považuje za potrebné doplniť, že aj keď sa na konanie vo veci žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku nevzťahuje Správny poriadok, zásada materiálnej rovnosti účastníkov konania, ktorá má svoje zakotvenie v čl. 12, čl. 13 ods. 3 Ústavy SR je precizovaná v § 3 ods. 5 Správneho poriadku, veta druhá (Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely) je normatívnym premietnutím inej zásady, a to zásady legitímnych očakávaní (ktorá je však vnímaná širšie). Precedenčnou zásadou sa sleduje najmä to, aby v rámci rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy nevznikali excesívne odklony v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch. Prejavuje sa pri rozhodovaní orgánov rovnakého alebo nižšieho stupňa - v porovnaní so skorším rozhodnutím - požiadavkou „rovnakého metra“ nielen vo vzťahu k účastníkom jedného správneho konania, ale vo všetkých skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch počas účinnosti danej právnej úpravy za tým účelom, aby nevznikali neodôvodnené rozdiely v rozhodnutiach, zvýhodnenia alebo znevýhodnenia účastníkov konania. Precedenčná zásada zakotvená v § 3 ods. 5 Správneho poriadku je právne aplikovateľná aj na preskúmané administratívne konanie, pretože ide o správne konanie, teda o konanie, v ktorom orgán verejnej správy (Sociálna poisťovňa) rozhoduje o právach žalobcu. Aj keď je na rozhodovanie o žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku vylúčené použitie Správneho poriadku, zásady správneho konania, medzi ktoré patrí aj zásada legitímnych očakávaní (precedenčná zásada) predstavuje základnú myšlienku vystihujúcu podstatu správneho konania a slúžiacu k naplneniu jeho cieľa, ktorá má poznávací, interpretačný, aplikačný a normatívny charakter a je súčasťou všeobecných právnych zásad, majúcich univerzálnu hodnotu. Ide o všeobecné pravidlo vzťahujúce sa na konkrétne právne odvetvie, predmetom ktorého je oprávnenie orgánov verejnej správy rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb. Precedenčná zásada, resp. zásada legitímnych očakávaní predstavuje v správnom konaní podobnosť, resp. identickosť nielen v rámci rozhodnutia 34 2 6Sa / 2 / 2 0 2 1

(finálny akt), ale aj v rámci rozhodovania, teda v rámci procesného postupu v správnom konaní. Nesúlad konania a rozhodnutia správneho orgánu s legitímnymi očakávaniami účastníka konania je jedným z dôvodov realizácie súdneho prieskumu rozhodnutia orgánu verejnej správy v rámci správneho súdnictva, pretože predstavuje nezákonnosť spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci. Skutková zhodnosť, resp. podobnosť jednotlivých prípadov je daná rozhodujúcimi skutkovými okolnosťami, ktoré sú predmetom hodnotenia, teda tvorby pre vec relevantných skutkových záverov a ich následného právneho posúdenia, teda podriadenia platnej právnej úprave. Čiastková podobnosť v niektorých rozhodných skutkových otázkach nestačí pre záver o skutkovej zhode, resp. podobnosti jednotlivých prípadov. Rovnaké, resp. obdobné musia byť všetky rozhodujúce skutočnosti. Rozhodujúcimi sú pritom tie skutkové okolnosti prípadu, ktoré tvoria jeho priamy skutkový základ na

právne posúdenie zásadných právnych otázok danej veci a tak priamo odôvodňujú výrok meritórneho rozhodnutia.

61. V ďalšom konaní bude úlohou prvostupňového orgánu verejnej správy opätovne rozhodnúť vo veci tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo § 209 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, ktoré odôvodní postupom podľa ods. 4 tohto zákonného ustanovenia, teda zodpovie všetky pre rozhodnutie relevantné skutkové a právne otázky tak, ako to správny súd naznačil v bodoch 58 - 60 tohto rozsudku (doba služby rozhodná pre výšku výsluhového dôchodku, rozhodný dátum pre krátenie starobného dôchodku, výška starobného dôchodku rozhodná pre jeho krátenie, precedenčná zásada ...) a k rozhodnutiu pripojí aj osobný list dôchodkového poistenia, pokiaľ naň bude v odôvodnení rozhodnutia odkazovať. Od prvého rozhodovania o žiadosti žalobcu (poberateľa výsluhového dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia) o priznanie starobného dôchodku zo všeobecného systému dôchodkového poistenia, pri ktorom bolo potrebné aplikovať článok 33 ods. 2 Dohovoru sa pre nedostatok explicitnej právnej úpravy už rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR ustálil spôsob rozhodovania vo vzťahu k rôznym skutkovým okolnostiam (na ktoré žalobca konkrétne poukázal). Preto, ak sa prvostupňový orgán odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe v skutkovo a právne obdobných veciach, ktorá je mu známa (a na ktorú žalobca v priebehu administratívneho konania aj konkrétne poukázal), odôvodnenie jeho rozhodnutia musí obsahovať dôkladné odôvodnenie tohto odklonu, pretože právne závery vyslovené v obdobných/porovnateľných skutkových veciach pri rovnakej/porovnateľnej právnej úprave sú pre rozhodovanie orgánov verejnej správy v zmysle precedenčnej zásady relevantné.

62. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP, podľa ktorého správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech. Pretože žalobca bol v konaní celkom úspešný, súd mu voči žalovanému priznal právo na úplnú náhradu trov konania. O výške trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením v zmysle § 175 ods. 2 SSP, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť doručením. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech, pričom ju musí podať v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia.

Kasačná sťažnosť sa podáva na tunajšom súde. Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami.

Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.